

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym: **W Warszawie:** rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75. Za odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5. **Na prowincji i w Cesarstwie:** rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1. **Za granicą:** miesięcznie rs. 1 kop. 50. Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 8.

KURJER WARSZAWSKI.

wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta zrana, a nadto wychodzi stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SIEDMDZIESIĄTY PIERWSZY.

Ogłoszenia i prenumerata, przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej po południu.

OGŁOSZENIA

Reklamy: za jeden wiersz garmentowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz kop. 20. **Nekrologja:** za wiersz 15 kop. **Zwyczajne ogłoszenia:** za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce, pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop. **Małe ogłoszenia** za jeden wiersz po 2 kop. każdy raz; ogłoszenie minimum 20 kop. **Nadesłane:** za jeden wiersz garmentowy rs. 1. **Ogłoszenia do Kurjera** przyjmuje także Biuro Rajchmana i Frenclera, ulica Senatorska.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji nr. 268. — Telefon Administr. 517

— W dniu jutrzejszym odprawione będą solenne wotywy w kościołach: archikatedralnym św. Jana, w kaplicy Pana Jezusa, o godz. 9-ej zrana; Opieki św. Józefa (panien wizytek), ku czci św. Augustyna, patriarchy zakonu augustjańskiego, o godzinie 9-ej zrana; św. Ducha (po-paulińskim), ku czci N. Panny Marii Częstochowskiej i przed Jej ołtarzem, o godzinie 9-ej zrana—oraz św. Trójcy (po-trynitarskim), przed ołtarzem Pana Jezusa Nazareńskiego, ku uczczeniu męki Pana Jezusa, o godz. 9 1/2 zrana, poczem podawany będzie do ucalowania relikwiarz z drzewem Krzyża św. — Całodzienne solenne nabożeństwo odpustowe z nieustannym wystawieniem N. Sakramentu, kazaniem, procesjami, oraz niesporami odprawione zostanie w dniu jutrzejszym ku czci św. Augustyna, patriarchy zakonu augustjańskiego, w kościele św. Marcina (po-augustjańskim). — Jutrzejszemi niesporami rozpocznie się całodziennie solenne nabożeństwo odpustowe na pamiątkę Ścięcia św. Jana Chrzciciela w kościele archikatedralnym św. Jana.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Depesze z południowo amerykańskiego teatru wojny od kilku dni sączą się strugami krwi ludzkiej. Rokosz chilijski wszedł — jak wszystkie wskazówki zwiastują — w okres kulminacyjny i szybko podąży ku rozwiązaniu. Dziewięć miesięcy walki wystarczyło do zaiste powini do uśmierzenia ambicji prezydenta Balmacedy, która okazała się tak zgubną dla kraju. Partja kongresowa od pierwszej chwili miała korzystniejsze warunki akcji wojennej od prezydenta; posiadała bowiem flotę, która ułatwiła jej przenoszenie mas wojskowych z jednego placu na drugi. Co

wszakże ważniejszym jeszcze, umiała ona zjednać sobie północne prowincje chilijskie, najbogatsze i najoświecenijsze, prowadzące słynny międzynarodowy handel saletą i gromadzące dzięki tym zapasom kopalnym bogactwa, o jakich nie marzą nawet prowincje południowe, które pozostały wiernymi Balmacedzie.

W ubiegłym tygodniu flota kongresowa wysadziła na ląd 8,000 ludzi w pobliżu Valparaiso z wyraźnym zamiarem rzucenia ich na to miasto, będące widocznie najważniejszym punktem strategicznym południowego Chili. Balmaceda, czując zbliżające się niebezpieczeństwo, wezwał niezwłocznie załogi ze stolicy chilijskiej Santjago i z niemniej odległego Concepcion do pośpieszenia z pomocą zagrożonemu od strony lądu i morza Valparaiso. To ostatnie miasto, liczące 200,000 mieszkańców, jest drugą z kolei stolicą rzeszypospolitej chilijskiej i koncentruje w porcie swoim cały ruch handlowy południowego Chili.

Walka rozpoczęła się w piątek w odległości dwudziestu kilometrów od Valparaiso; celem operacji wojsk powstańczych było sforsowanie przejścia przez rzekę Aconcagua, aby zbliżyć się do miasta, w którym Balmaceda skoncentrował obronę. Wieczorem w piątek wojska kongresowe przekroczyły Aconcagua. Balmaceda cofnął się do Vinia del Mar, pasma gór, ciągnącego się na wschód od Valparaiso ku dolinie Quillota i odległego już tylko o siedem kilometrów od miasta.

Nazajutrz walka rozwinęła się na linii Vinia del Mar, toczyła się przeto u samych bram Valparaiso. W niedzielę nierozstrzygniętą walkę ponowiono z zacięłością, jakiej zaiste tylko wojny domowe dają w historii wstrętne przykłady. Wieczorem w niedzielę tak obie strony uczuły się wyczerpane z sił, że nazajutrz, w poniedziałek, aczkolwiek nikt zawieszenia broni nie żądał i nikt go nie głosił, nastąpiła cisza, iście tragiczna. Pola zasłane były trupami;

wedle najpobieżniejszych obliczeń, najmniej 5000 ludzi zaległo wzgórze i polany Vinia del Mar. Mieszkańcy Valparaiso z murów i dachów przypatrywali się okrutnemu widowisku, jakie rozgrywało się przed ich oczami.

O wypadkach, bezpośrednio poprzedzających rozpoczęcie tej krwawej akcji, podaje szczegóły paryzki XIX Siècle w depeszy, nadesłanej mu d. 23-go b. m. z Valparaiso, która opiewa:

Wojska kongresowe dokonały onegdaj w okolicy Valparaiso wylądowania, którego spodziewano się od tygodnia, sądząc wszakże, że nastąpi wyżej na północ. Powstańcy, którzy wyruszyli z Caldera, 150 godzin na północ od Valparaiso, przewieźli na ośmiu okrętach transportowych, czterech pancerniakach i trzech holownikach 8—10,000 wojska. Nazwiska siedmiu okrętów wojennych brzmią: „Hua-skar”, „Abtao”, „Esmeralda”, „Amazonas”, „Bio-bio”, „Almirante Cochrane” i „Magellanes”. Wykonawszy manewr pozorny pod Coquimbo aby wywabić siły Balmacedy, ludząc je zamierzonym wykreśleniem atakiem na Coquimbo, albo Serenę, wdary się w samo ognisko nieprzyjaciela i wylądowały w zatoce Quintero, o dwadzieścia mil na północ Valparaiso, od którego dzieliła ich tylko płytka rzeka Aconcagua.

Jeżeli—jak wszystko mniemać nakazuje—zamierzają uderzyć na Valparaiso, zaatakują go zapewne przedewszystkiem od strony lądowej, ponieważ forty miasta od strony morza są prawie nie do zwalczania, od lądu natomiast nieomal bezbronne. Zatoka i port posiadają olbrzymie fortyfikacje i kryte są baterjami, w których liczbie znajdują się działa Kruppa najgrubszego kalibru. Jeżeli nikt nie zdradzi, działom floty nie uda się zmusić fortów do milczenia. Główny atak muszą wykonać wojska lądowe. Północno-amerykański admirał Brown widział je ze swego okrętu w chwili lądowania i powiada, że są dobrze uzbrojone i najlepiej usposobione.

Z wrażeń letniej wycieczki.

(Sprawozdanie specjalnego korespondenta Kurjera warsz.)

XI.

Krynica

Był to wcale niepocieszający widok. Mgła poranna mlecznemi falami zalewała parowy górskie i jak białe prześcieradło zasłaniała cały widok. Przygodny mój towarzysz ironicznie uśmiechnął się, gdy zaczął przed nim wywodzić treny na przeciwność losów. — Z niebem, mój panie—mówił—trudna sprawa. Nieraz płała ono złośliwe figle tym, którzy zbyt ufają jego uprzejmości dla turystów i sprawozdawców. Pewna dama, dzisiaj żona ministra, czekała w Zakopanem na widok Giewontu przez cały tydzień nadaremnie. Nie obaczywszy ani rąbka Tatr, wyjechała, jak niepyszna, a w dzień później deszcz nagle ustał i góry, odświeżone hydropatyczną procedurą, zaczęły się suszyć w słonecznym świetle, calusienki nagie, jak je Bóg stworzył. Z tem wszystkim dodał—odwagi, mój panie! Proszę popatrzeć: oto wysuwa się czubek góry Żegestowskiej... Mgła opada z wolna, jak męty w beczce klarującego się wina... To dobry znak. Moja długoletnia praktyka kąpielowa każe rokować na dzisiaj prześliczną pogodę. Napij się pan na stacji w Muszynie kawy—paradna!—pojedź śmiało do Krynicy, prześliczna—stań na razie w hotelu „pod trzema różami”—prawdziwie europejski—a zanim zdołasz się umyć i przebrać, z chmur ani śladu już nie będzie. — Omal, że nie padłem mu na szyję, tak mnie uradował swym horoskopem. — Jakoż jota w jotę spełniło się, co zapowiedział.

Już w drodze z Muszyny wypłynęło słońce, jak oliwa, na wierzch. Mgła z wolna nikła bez śladu, a „oko dnia jasnego” rzuciło tyle światła, iż bez trudu mogłem widzieć i mizerność i ubóstwo Muszyny, która jak jemiola sokami dębu, żyje przez rok cały tem, co jej da Krynica w sezonie letnim.

Na drodze ruch panował wielki. Eleganckie i mniej eleganckie ekwipáže, wozy i wózki, mknęły jak na wycęgi, wszystkie w jednym kierunku, do Krynicy.

Wieśniacy i wieśniaczki, to luzem, to w grupach, szli krajem drogi, ustępując każdemu pojazdowi i z widocznym zadowoleniem patrząc na każdego, w przeczuciu snąc, że niejednego pomiędzy nowymi gośćmi znajdą dla swych produktów odbiorcę.

Wszystkie były prawie jednakowo ubrane: jaskrawa chusta na głowie, gorset ciemny odstawiający nieco koszulę na plecach w prześcieradle prowianty i ciemna spódnica, dla wygodniejszego chodu, podkaszana do kolan. Pióro lub ołówek naturalisty znalazłyby nieoceniony przedmiot studjów w miarowo poruszającym się lesie łydek.

Mniej imponująco przedstawia się okolica dla tego, kto wypaś swe oko na widoku Tatr suchwałych, lub pełnych urozmaicenia Pienin. Gwałtowne siły przyrody, które w miejscu, gdzie dziś Zakopane, szukały dla siebie upustu w dzikiej orgji, a w okolicy Szczawnicy cyzelowały — rzekłbyś — szczegół po szczególe — poprzestały tutaj na ociosaniu z grubsza pasma okolicznych wzgórz, jakby wyczerpała się ich pomysłowość i cierpliwość.

Podobnie, jak w Szczawnicy, wstęp do zakładu nie daje wyobrażenia o nim samym i nie zawadziłoby wcale, gdyby oczyścić nieco stopnie, wiodące do tronu wód galicyjskich.

Sam zakład wspaniałe zaraz na pierwszy rzut oka czyni wrażenie, a to zarówno rozległością swoją, jak i okazałością wielu budynków. Nigdzie nie widzi się tak znacznego natłoku gości, jak tutaj, gdzie se-

tki osób prowadzi wzgląd na zdrowie, a jeszcze liczniejsze rzesze—moda.

Pewnik bo to niezbity, że Krynica uchodzi jako jedyne u nas zdrojowisko chic, jako jedyne, w którym warto popisać się strojami, oślniewać dobrym tonem, imponować—monetą. Oczywiście, iż do tego zaszczytnego rozgłosu musiały się nagiąć także stosunki miejscowe; troskliwość o polor była zawsze na pierwszym planie u zarządu zdrojowiska, które zresztą jako własność rządowa, już dlatego samego łatwiej może uczynić zadość najwybredniejszym wymaganiom, niżeli inne podobne zakłady. Zdrojowiska bowiem, pozostające w ręku ludzi prywatnych, muszą się z tem liczyć, że na kieszeni właściciela ciąży ciężsto grzechem śmiertelnym długi, że przeto z braku dostatecznych funduszy, przy najszczerszych nawet chęciach, niepodobna bawić się w kosztowne inwestycje. Czy jednak rząd istotnie umiłował Krynice tak, jak właściciel prywatny swoje zdrojowisko i czy istotnie widać w jego zarządzie troskliwość a hojną rękę—o tem potem.

Zdrój, łaźienki i kurhauz—oto trzy punkty, które przedewszystkiem ściągają na siebie uwagę przyjezdnych. Rząd nie żałował istotnie kosztów, aby je należycie urządzić i wykwiłtnie ozdobić.

Kurhauz np. mógłby śmiało i w stolicy stanąć obok najpiękniejszych gmachów. Wewnątrz wszystkich aż do ostatniego szczegółu nastrojone na ten sam ton wysoki. Dół z werendami po obu stronach głównego wejścia zajmuje restauracja i mieszkania. Galonowany portjer wprowadza cię do westybulu; dywanami pokryte schody wiodą na piętra; przechodząc możesz tu i owdzie zbadać swą tualetę w pysznym zwierciadle, a jeśli nie trafisz sam, dokąd się wybrałeś, to pokażą ci drogę lokaje we frakach i „stylowych” pończochach.

Jedno tylko zdumiewa każdego, kto po raz pierwszy zwiedza kurhauz krynicki: grobowa prawie cisza, zalegająca jego wnętrza, przerywana ledwie od

„Wskutek szczęśliwego manewru kongresistów siły prezydenta Balmacedy zostały przepołowione. Jedną połową armii znajduje się w Coquimbo, dokąd pośpieszyła dla odparcia pozornego ataku rokoczan, a reszta—10,000 młodego i niewyćwiczonego żołnierza—stoi w Santjago o 50 mil na południe od Valparaiso.”

Depesza zwiastowała nam wczoraj oryginalną wiadomość: Emin basza stanął w Wadelaj, rozproszył madystów i zabrał wielkie zapasy kości słoniowej! Znaczący to inni słowy, że stary Emin urzeczywistnił ukryte pragnienie swojej duszy i powrócił do owej prowincji ekwatorialnej, która przez więcej dziesiątki lat rządziła i z której go w interesie Anglii wywabił chytrze Stanley. Zwrot ten rzeczywiście ukazywała w dalekiej perspektywie już w ostatnich dniach kwietnia depesza *Timesa* z Zanzibaru, która donosiła, że Emin wyruszył z Taboru, aby udać się do Udżidzi nad jeziorem Tanganyka, w rzeczywistości jednak pomknął się w kierunku Ankori. Ponieważ wstępu na terytorium protekcyjne Anglii mu zabroniono, obszedł je i zwrócił się, odesławszy eskortę niemiecką do Taboru, z tragarzami na północ, aby osiągnąć znowu swego ukochanego Wadelaj, co się też i obecnie stało. Ten starzec jest uparty!

Br. Z.

Kongres geograficzny.

(Korespondencja własna Kurjera warszawskiego.)

II

Bern w sierpniu.

Minęły czasy wielkich odkryć geograficznych. Obecnie chodzi przede wszystkim o to, ażeby wypełnić pozostałe luki w konturach, mistrzowsko nakreślonych przez poprzedników. By wszakże dokładnie zdać sobie sprawę z tego, co do skutecznego pozostaje, pomyśleć trzeba najprzód o stworzeniu wielkiej mapy globu ziemskiego, wykonanej według jednolitego planu i dającej wierny obraz planety naszej pod każdym względem, obejmującej całość kształt wszystkich naszych wiadomości geograficznych o okolicach choćby najmniej poznanych i zawierającej krytyczną treść wszystkich istniejących map specjalnych.

Profesor uniwersytetu wiedeńskiego, p. Albert Penck, który sprawę tę na kongresie teraźniejszym porusza, zaleca wykonanie takiej mapy w skali 1:1,000,000, tak, iżby 1 milimetr na mapie odpowiadał 1 kilometrowi długości rzeczywistości. Wiele względów natury praktycznej przemawia za wyborem powyższego stosunku, a sam projekt znajduje sympatyczny oddźwięk. Pozostaje tylko sprawa pieniężna. Gdzie pukać o środki na tak kosztowne

czasu do czasu echem stapania lokatorów tego budynku lub szybkich kroków służby, drępcącej po schodach i kurytarzach.

A przecież miesi się tu i sala balowa i cały komplet sal innych, które winnyby w zdrojowisku, tak silnie odwiedzanem, bez przerwy roić się od mnóstwa osób.

Inaczej było tu dawniej; tu—tj. w miejscu, na którym wznosi się dzisiejszy kurhauz. Legenda opromieniony dom „pod barankiem” rozbrzmiewał ustawicznie gwarem i wesolą, o jakiej dzisiaj nie mają pojęcia kryniccy goście. Przesadny mógłby powiedzieć, że widocznie z murami „Baranka” związał kaprys losu ową wesolą i że przeto przebrzmiała ona bez echa z chwilą, gdy kilof zburzył mury starego domu, aby przysposobić miejsce bez porównania wspanialszej budowie.

Przezuwano, że tak się stanie.

Ledwie rząd powziął projekt wystawienia nowego kurhauzu znacznym bardzo sumptem, prasa galicyjska, z pewnością usposobiona dla Krynicy jak najżyczliwiej, przyjęła tę wiadomość bez entuzjazmu. Znawcy stosunków zdrojowych wyrażali się nawet wprost nieprzychylnie dla projektu; radzili preliminarne sumy obrócić na cel pożyteczniejszy, na ulepszenie pomieszczeń i skrupulatniejszą asanację miejscowości. Ze szpalt dziennikarskich, poświęconych sprawom zdrojowisk, wycierała wówczas obawa, iż zbyt okazały kurhauz poprostu przygniecie Krynicę swym ciężarem i zamiast ją ożywić, oddziały deprimująco na stosunki towarzyskie.

Tak też się stało. Rząd jakby umyślnie pracował nad spełnieniem tych obaw; wybudował gmach potężny, urządził go z wybrednym smakiem, następnie zaś sale i salki, które miały przyczynić się do rozbudzenia się ruchu towarzyskiego, pozamykał na klucze i otwiera je tylko od święta, jakby w obawie, by ścian nie odrapano i posadzki nie zniszczono.

Tak więc nadzieje, jakie optymiści wbrew przestrogom sceptyków przywiązywali do nowego kurhauzu, przysły w niwecz. Krynica zyskała gmach,

przedsięwzięcie? Kongres oczywiście nie jest mocen do rozstrzygnięcia tego punktu. Jedyne swą siłą naukową i moralną może on popierać tę myśl u przedstawicieli poszczególnych państw i towarzystw naukowych. P. Falquet, członek Towarzystwa geograficznego w Bernie, poddaje rozważce uczestników kongresu wszystkie trudności administracyjne i techniczne, nasuwające się przy wykonaniu myśli prof. Pencka, i dochodzi do wniosku, że jedynie specjalna, nowo do życia powołana instytucja w rodzaju jakiego międzynarodowego instytutu nauk geograficznych może zabrać się do tego zadania i godnie je wykonać.

Nie można przesądzać, jakie kształty w dalszym ciągu przybierze ta sprawa. Dziś, wobec niezmiernie doniosłości praktycznej, jaką coraz bardziej nauka geografii osiąga, i państwo i towarzystwa naukowe bezwzględnie pomocne swe dłonie podadzą. A inicjatywa i pomoc prywatna? Bardziej, niż na innych polach, możni tego świata przescigają się w popieraniu wypraw naukowych geograficznych i podróży do najodleglejszych zakątków świata. Jeśli nie mamy tu do czynienia jedynie ze szlachetnym sportem, lecz z prawdziwym zamiłowaniem do wiedzy, w takim razie i międzynarodowy instytut geograficzny niezadługo powinien się narodzić.

O kanale Nikaragua ciekawie zebrał szczegóły i podzielił się nimi z uczestnikami kongresu p. Stout, delegat Towarzystwa geograficznego w New-Yorku. Kanał ten zapewne, według mowy, istniał już w umyśle Krzysztofa Kolumba. Gdy nieśmiertelny ten podróżnik badał wschodnie wybrzeża Nikaragui w r. 1502-im, czynił to najpewniej w nadziei odszukania otwartej drogi do oceanu Spokojnego. Po wielokrotnych próbach w r. 1850-ym zorganizowano towarzystwo, które zająć się miało zbudowaniem kanału przez rzekę San Juanę i jezioro Nikaragua. Lecz zbrakło pieniędzy, a termin koncesji upłynął. P. Stout kresli pomyślane warunki, w jakich znajduje się położenie geograficzne morza. Przed laty kilku parowiec w przystani Freytown wypłynął na rzekę, która weszła od obfitych deszczów, i szybko znalazł się na jeziorze Nikaragua, z kąd dotarł do miejscowości, położonej tylko o 13 mil od oceanu Spokojnego.

Jak budowa kolei żelaznych znakomicie przyczyniła się do podniesienia dobrobytu w najodleglejszych miejscowościach, tego dowody składa p. R. Eckhout z Jawy, opisując pod tym względem stan obecny wysp Sunda: Jawy, Sumatry, Borneo i Celebony.

Jednym z najbardziej zajmujących wykładów, ogłoszonych na posiedzeniach ogólnych, był wykład generała Annenkowa, delegata petersburskiego Towarzystwa geograficznego.

Mówca starał się wykazać, o ile współczesna nau-

który spełnia tylko cele reprezentacyjne, dodaje jej okazałości nazewnictwem, ale który nie zdola zastąpić skromnego „Baranka”, bo tam, mimo mniejszych rozmiarów i braku przepychu, bawiono się, jak chyba nigdy już w Krynicy bawić się nie będą.

Jedynie u stóp kurhauzu, na werendach i w salach restauracyjnych rojno obecnie, ale i tam, choć wielu powołanych, nie wszyscy jednak wybrani, bo ceny stane, wobec kolosalnego czynszu, jaki rząd wyciska od restauratora.

Raz zaczawszy utyskiwania, brnę w nich dalej, a doprawdy nie moja to wina... C. k. właściciel Krynicy — wymieniłem go już *per nomen et cognomen* — nie odznacza się, jak wiadomo, zbyt gorączkową inicjatywą. W administracji trzyma się on wyłącznie zasady *festina lente*, a właściwie *lentissime*, zasady bardzo roztropnej zresztą, ale nie zawsze i nie wszędzie wydającej plon obfity.

Gdybyż przynajmniej i tych niewiele projektów, jakie powzięto celem podniesienia Krynicy, weszło w życie! Niestety jednak część ich przeważna pozostała dotąd na papierze; powiedzieć prawie można, że z wyjątkiem już wspomnianego kurhauzu i kilku mil na drodze ku Słotwinie, niczem się Krynica nie wzbogaciła w ostatnich latach.

Istniał wprawdzie szlachetny zamiar, ba, nawet były już przygotowania, aby wzniesić wielki budynek, w miejscu np. domu „Pod zamkiem” postawić hotel, a stary bazar zwać i nowy na jego gruzach wybudować, ale coż po zamiarach, skoro ich nie wykonano?

Wielki rozmach skończył się na tem, iż odnowiono dom „Pod berłem” i przyprowadzono urządzenie jego do stanu odpowiadającego słusznym, bo na wysokich cenach opartym żądaniom. Z uznaniem zanotować należy także wprowadzenie dzwoneków elektrycznych, po za tem jednak „wszystko tak jak było, tylko się ku starości nieco pochyliło”.

ka geografii jest ważną, jako podstawa emigracji i kolonizacji.

Podobnie jak w wielu zjawiskach, tak też i w dziedzinie odkryć geograficznych napotykać możemy pewne okresy, podczas których rozmaite, pozornie zupełnie od siebie niezależne siły, bezwiednie niejako w jednym i tym samym podążają kierunku. Niczem wówczas wszelkie na drodze stojące zapory; usuwają je zwięzłko ludzie i ich daleko sięgające idea. W tym względzie współczesna epoka badań geograficznych nosi na sobie bardzo wybitne, charakterystyczne znamiona. Wielce jest ona podobna do epoki wielkich odkryć końca XV-go i początku XVI-go wieku. Podobnie, jak wówczas, tak i obecnie ludzie, niby nie ze sobą wspólnego nie mający, mieszkający w niesłychanych od siebie odległościach i odmiennych warunkach bytu, o stopniu wykształcenia nader rozmaitym, z rozmaitemi celami i aspiracjami zajęci są bezustannie myślami nader pokrewnymi, pozostając jak gdyby pod potężną władzą niepochwytanych praw.

Od r. 1492 do 1522-go rozgrywa się na świecie olbrzymia renowacja, prawdziwa umysłowa i społeczna rewolucja, niczem niedający się powstrzymać ruch ku czemuś nieznanemu. Podczas owych lat trzydziestu szybko po sobie następują odkrycia Kolumba, Vasco de Gamy i Magellana. Entuzjazm niesłychany budzi w Hiszpanji, a za nią w całym świecie chrześcijańskim odkrycie Kolumba. Umysły pozostają pod wpływem czaru nieprzebranych bogactw nowego świata i nieskończonej ilości istot ludzkich, które poznają jednocześnie potęgę władców katolickich i powagę prawdziwej wiary. Wynika walka między Hiszpanją a Portugalją; słynna „linja demarkacyjna” zostaje wyznaczoną; jest nią południk od bieguna do bieguna, przeprowadzony o sto mil na zachód od Azorów i wysp Zielonego Przylądka. Wszystkie ziemie na zachód będą należały do Hiszpanji, a wszystkie na wschód do Portugalji.

Podczas gdy Kolumb odkrywał Amerykę i brał ją w posiadanie w imieniu Hiszpanji, Vasco de Gama przybył do Indji, opłynawszy przylądek Dobrej Nadziei. Wyprawa Gamy staje się epoką narodową w życiu portugalczyków. Gama i Albuquerque zdają się należeć raczej do poezji, niż do historii. Pragnienie złota, prozelityzm religijny, wreszcie jakaś potrzeba gwałtownego rozszerzenia się naraz mieszają się z sobą i owładają narodem drobnym, któremu tak dalekie przypadło miejsce w niewielkiej Europie.

Wreszcie dopiero w piętnaste lat po śmierci Kolumba Magellan odkrywa tak długo szukaną drogę i pierwszy opływa dokoła globu ziemskiego. Prawie w tym samym czasie przybywają odkrycia ludzi takich, jak: Fernando Cortez, Pizarro, Amerigo Vespucci, Marco Polo i wielu innych.

I wiek XVII-ty i XVIII-ty pięknymi mogą się

Na Krynicy widzimy sprawdzone przysłowie, że „gdzie kucharek sześć, tam niema co jeść”.

Na dziesiątki liczyć można biura, przez które przechodzi każda nawet drobnostka, dotycząca rządowego zdrojowiska. Punktami wytycznemi owej drogi są: 1) Ministerjum rolnictwa w Wiedniu; 2) Dyrekcja domen we Lwowie; 3) Starostwo w Nowym-Sączu; 4) Miejscowy zarząd; 5) Komisja zdrojowa.

Najpilniejsza też nieraz sprawa zginie bez śladu, gdy ją zaczęta tak wleczyć od Ananasa do Kaifasza. Zazwyczaj jedna instancja po drugiej stara się zrzucać z siebie kompetencje. Komisja zdrojowa powołuje się na zarząd, ten—na ministerjum, w Wiedniu wreszcie przetrzymawszy akty przez czas jakiś, zwracają je najczęściej instancjom niższym i tak *ad infinitum*. Oczywiście, że tymczasem sezon mija i to, co było nagłcem, ustępuje z porządku dziennego, idzie zupełnie w zapomnienie. Biurokratyzm austriacki, chlubiący się nadzwyczajną, zegarkową niemal ścisłością, występuje na tle tej procedury w osobliwym doprawdy świetle.

Przed dwoma laty bawił w Krynicy namiestnik hr. Badeni. Rozejrzawszy się po zdrojowisku, przyszedł i on do przekonania, jakie zresztą każdy tu nabyć musi, iż „królowa wód galicyjskich” zawielu ma opiekunów, a zamało opieki. Hr. Badeni zapewniał wówczas, że postara się o to, aby zarząd Krynicy był jednolitszy, aby go przelano na lwowskie namiestnictwo, które znowu wyposażyliby miejscowy zarząd w potrzebną władzę i w potrzebne środki.

Namiestnik Galicji znany jest z dobrych chęci, a zarazem z energii i rzetelności. Musiał więc chyba napotkać na niepokonalne przeszkody, skoro dotąd nie udało mu się wyjednać w Wiedniu tego zogniśkowania administracji kryniczkiej.

Zbytecznym zaś byłoby powtarzać, jak bardzo to potrzebne. Dzięki sporowi różnych instytucji o to, która właściwie jest kompetentną do rozstrzygnięcia w rozmaitych sprawach, nie uczyniono dla upiększenia Krynicy od lat prawie dziesięciu. Podczas

szczęści zdobycami, lecz błędą wobec gorączki, jaka opanowała świat w epoce wielkich odkryć.

Lecz oto następuje okres względnego spokoju. Trwa on do połowy naszego stulecia, gdy znów wyłania się chorobliwa niemal dążność do poznawania odległych krajów, przyłączania ich do cywilizowanego świata, dostarczania niejako nowych pól działalności ludzkiej. Afrykę prawie jednocześnie z rozmaitych stron zaatakowali francuzi, Anglii, Amerykanie i Niemcy. Richardson, Barth i Vogel docierają do jeziora Czad i Timbaktu od północy; wyprawa, zorganizowana w Gota z naczelnikiem swym Henglinem przybywa do Czadu przez Kartum z Egiptu. Francuzi pechają szereg dzielnych badaczy na południe Algieru; jednocześnie prawdziwy odbywa się najazd podróżników europejskich na Abisynję, Egipt, południową i środkową Afrykę, Madagaskar. Dolina Tygru i Eufratu, Azja Mniejsza, Arabia, Palestyna, Chiny i Japonia niemniej stanowią cel różnorodnych poszukiwań geograficznych. Ameryka na całej swej rozległości od bieguna do bieguna nieprzebrany stanowi materiał do badań fizyczno-geograficznych i etnograficznych. Prądowi temu oprzeć się nie może nawet twarda, lodem zakrzepła ziemia syberyjska. Wyprawy rosyjskie zbliżają nas do dokładniejszego poznania morza Kaspijskiego, stepów Kirgizkich, Turkestanu, Mongolji, Chin, Chiwy, Buchary i Afganistanu. Inauguracja kolei zakaspiskiej w roku 1888-ym otwiera nowe szerokie pole działalności najmielszej przedsiębiorczości handlowej. Frery powiada słusznie, że wiek XIX-ty kończy dzieło, rozpoczęte przez wiek XVI-ty, dzieło podboju świata przez Europejczyków.

Lat temu sto (1789) Ameryka anglo-saksońska miernie była zaludniona, Ameryka łacińska była ni- by odcieciem od świata klasztorem. Afryka w prze- ważnej części nieznana, zresztą wroga. Azję prze- bito jedynie od strony Indyj, które Anglii raczej zwalczyli, niż zorganizowali, i od strony Syberji, bę- dącej zlodowaciałą pustynią. Chiny i Japonia były zamknięte, Australia niezamieszkała. Dziś nato- miast niewiele jest miejsc na kuli ziemskiej, do któ- rych nie przeciskałyby się towary i idee z Zachodu. Rywalizacja ludów, reprezentujących cywilizację, pełna je bez wytchnienia do opanowywania lub eks- ploataowania nieznanych dotąd kątów świata. Ame- ryka stała się drugą Europą, tylko młodszą i obszer- niejszą. Afryka we wszystkich niemal kierunkach przebita została drogami, pó których podróżnik po- przedza kupca, ten zaś żołnierza i kolonistę. Na Przylądku i w Oceanji, podobnie jak w Kanadzie powstają całe konfederacje nowych narodów. Wiel- kie państwo Azji wschodniej otwarło lub pozwoliło zburzyć swe wrota, Japonia niemal połączyła się w ostatnich czasach z Europą. Więcej niż dla Ale-

ksandra Wielkiego, dla Europejczyka dzisiejszego zbyt małym jest świat cały. I w ten sposób powsta- ła niedająca się niczem powstrzymać emigracja współczesna.

Gdy więc stoimy przed faktem, który ze świata dzisiejszego zgładzić się nie da, któremu przeczyć nikt dziś nie może, należy dolożyć wszelkich starań, aby na tem polu ruchu społecznego uniknąć nieszcze- śliwych prób i gorzkich rozczarowań. Jeżeli nawet pominiemy niegodziwość ludzką, która nie cofa się przed najokrutniejszymi spekulacjami dla osiągnię- cia osobistych zysków, to jeszcze pozostanie nam olbrzymia moc ofiar naszej nieświadomości, które gi- ną na ołtarzu nieublaganej walki o byt. W tych warunkach zadaniem jest nauki, nauki geografji przedewszystkiem, pracować według dobrze obmy- ślanego, usystematyzowanego planu. Powinna ona być wiernym drogowskazem dla tych, którzy, mając prawo do życia, szukają warunków odpowiednich na szerokim świecie. Te poszukiwania geograficzne, jakich jeszcze dokonać wypada, powinny być przed- siębrane według pewnych programów, opracowanych przez towarzystwa geograficzne właściwych krajów. Na rezultatach tą drogą zdobytych można będzie do- piero budować dalsze plany trzeźwej emigracji i ko- lonizacji.

Dużą część posiedzeń ogólnych zajmują interesu- jące i barwne opisy nowszych wypraw, z których każda wymagałaby dłuższego streszczenia. Profes- sor peszteński, p. L. Lóczy, opisuje podróż hrabiego Szechenyiego do Chin, hrabia Joachim Pfeil dzieli się zebranymi etno- i fizjograficznymi szczegółami pod- czas kilkoletniego pobytu na archipelagu Bismarka, pan Claparède z Genewy kreśli swe wspomnienia z wysp Filipińskich.

O ludzie jawańskim zajmująco opowiada p. Du Bois z Paryża.

Według tradycji, wyspa Jawa nakryta była zbitem sklepieniem zieleni, z której łona wynurzyła się świątynia. Ongi budaizm był tu religją panują- cą, obecnie mahometanizm coraz większe czyni po- stępy, podczas gdy chrześcijaństwo nie zdobywa so- bie adeptów. Holendrzy bowiem, panowie kraju, poważają swobodę przekonań, jak się zdaje, głównie dlatego, aby nie stworzyć w swych poddanych ludzi niezadowolonych, którzy, powstawszy w masie, stać- by się mogli siłą nader niebezpieczną.

Batawja, stolica metropolji, straciła pierwotny swój charakter, stała się miastem kosmopolitycznym i nie może dać dobrego pojęcia o ludzie jawańskim. Ażeby lud ten poznać, trzeba w głąb przeniknąć; znaleźć tam można ruiny świątyni Borodassom, któ- re zwracają na siebie uwagę archeologa. W głębi wyspy są jeszcze dwaj książęta feudalni: jeden ce- sarz i jeden sułtan, których roztropni holendrzy ot-aczają poważaniem, odpowiadającym ich godności.

Telegramy podały nam już wiadomość o śmierci śmia- łego alpinisty, zamożnego mieszkańca Brunswiku, Ro- thego, który temi dniami w czasie liczniejszej na szczyty Mont-Blanc wycieczki, wraz z jednym z przewodników, Szymonem Michel, padł ofiarą staczającej się lawiny.

Oto obrazowe przedstawienie katastrofy, podane listo-

W rzeczywistości panem jest suzeren, który, pozo- stawiwszy tych dwu pół-bogów, rozłącza wszakże nad nimi czujną opiekę.

Ludność krajowa mało ma styczności z Europej- czykami i z Chińczykami; cofa się ona ku środkowi wyspy, buduje swe chaty w lasach; wioska każda ma na czele swego przywódzcę. Wyłącznym pra- wie jej pożywieniem jest ryż i solona ryba. Jawań- czyk bardzo jest przywiązany do swego księcia i z miłości dla niego unika wszelkich nieporozumień z Europejczykiem, aby nie narazić księcia wobec władców holenderskich. W dość zawilżył stosun- kach tutejszych, trzeba przyznać, potrafili holendrzy taki stworzyć *modus vivendi*, iż wszyscy nawzajem są z siebie zadowoleni.

O stanie kolei saharjskiej mówi p. Napoleon Ney, przewodniczący Towarzystwa geografji handlo- wej w Paryżu. Dopiero w r. 1879-ym zaczęto nad zadaniem tem przemyślać, a oto dziś już stoimy wobec dzieła w dużej części szczęśliwie dokonanego. Trzy wysłano ekspedycje, z których każda miała za zadanie wy badać jedną z trzech proponowanych kolei. Jedna tylko z tych ekspedycyj powróciła, nie spełniwszy w zupełności swego zadania. Była to wyprawa pułkownika Flattersa, który następnie, drugi raz puściwszy się w drogę, zginął. Bądźco- bądź pierwsze próby ośmieliły do dalszych prac. W Afryce woda, piasek i słońce sprawiają cuda. Szczęśliwie udało się znaleźć sposób dobywania wo- dy, świdrując głębokie studnie artezyjskie.

W r. 1890-ym zaczęto budować kolej Philippeville-Constantine-Biskra-Ouargla-Amguid. Część tej ko- lei (Philippeville-Biskra), obecnie już eksploatowana ma długość 320 kilometrów. Dalsze prace trwają i obiecują najlepsze rezultaty. Całemu dziełu wróżyć można najlepszą przyszłość.

Pomijamy drobniejsze lub specjalniejsze wy- kłady, miane na ogólnych posiedzeniach. Mnóstwo natomiast interesujących spraw poruszono na posie- dzeniach specjalnych.

Kwestje ogólniejszej natury, co do których kon- gres wyrazić miał swe zdanie, oddawano pod rozwa- gę oddzielnych komisji, które na posiedzeniu osta- niem z prac swych sprawę zdać mają.

M. Flaurm.

Katastrofa na Mont-Blanc.

Telegramy podały nam już wiadomość o śmierci śmia- łego alpinisty, zamożnego mieszkańca Brunswiku, Ro- thego, który temi dniami w czasie liczniejszej na szczyty Mont-Blanc wycieczki, wraz z jednym z przewodników, Szymonem Michel, padł ofiarą staczającej się lawiny.

Oto obrazowe przedstawienie katastrofy, podane listo-

W rzeczywistości panem jest suzeren, który, pozo- stawiwszy tych dwu pół-bogów, rozłącza wszakże nad nimi czujną opiekę.

Ludność krajowa mało ma styczności z Europej- czykami i z Chińczykami; cofa się ona ku środkowi wyspy, buduje swe chaty w lasach; wioska każda ma na czele swego przywódzcę. Wyłącznym pra- wie jej pożywieniem jest ryż i solona ryba. Jawań- czyk bardzo jest przywiązany do swego księcia i z miłości dla niego unika wszelkich nieporozumień z Europejczykiem, aby nie narazić księcia wobec władców holenderskich. W dość zawilżył stosun- kach tutejszych, trzeba przyznać, potrafili holendrzy taki stworzyć *modus vivendi*, iż wszyscy nawzajem są z siebie zadowoleni.

O stanie kolei saharjskiej mówi p. Napoleon Ney, przewodniczący Towarzystwa geografji handlo- wej w Paryżu. Dopiero w r. 1879-ym zaczęto nad zadaniem tem przemyślać, a oto dziś już stoimy wobec dzieła w dużej części szczęśliwie dokonanego. Trzy wysłano ekspedycje, z których każda miała za zadanie wy badać jedną z trzech proponowanych kolei. Jedna tylko z tych ekspedycyj powróciła, nie spełniwszy w zupełności swego zadania. Była to wyprawa pułkownika Flattersa, który następnie, drugi raz puściwszy się w drogę, zginął. Bądźco- bądź pierwsze próby ośmieliły do dalszych prac. W Afryce woda, piasek i słońce sprawiają cuda. Szczęśliwie udało się znaleźć sposób dobywania wo- dy, świdrując głębokie studnie artezyjskie.

W r. 1890-ym zaczęto budować kolej Philippeville-Constantine-Biskra-Ouargla-Amguid. Część tej ko- lei (Philippeville-Biskra), obecnie już eksploatowana ma długość 320 kilometrów. Dalsze prace trwają i obiecują najlepsze rezultaty. Całemu dziełu wróżyć można najlepszą przyszłość.

Pomijamy drobniejsze lub specjalniejsze wy- kłady, miane na ogólnych posiedzeniach. Mnóstwo natomiast interesujących spraw poruszono na posie- dzeniach specjalnych.

Kwestje ogólniejszej natury, co do których kon- gres wyrazić miał swe zdanie, oddawano pod rozwa- gę oddzielnych komisji, które na posiedzeniu osta- niem z prac swych sprawę zdać mają.

M. Flaurm.

Katastrofa na Mont-Blanc.

Telegramy podały nam już wiadomość o śmierci śmia- łego alpinisty, zamożnego mieszkańca Brunswiku, Ro- thego, który temi dniami w czasie liczniejszej na szczyty Mont-Blanc wycieczki, wraz z jednym z przewodników, Szymonem Michel, padł ofiarą staczającej się lawiny.

Oto obrazowe przedstawienie katastrofy, podane listo-

W rzeczywistości panem jest suzeren, który, pozo- stawiwszy tych dwu pół-bogów, rozłącza wszakże nad nimi czujną opiekę.

Ludność krajowa mało ma styczności z Europej- czykami i z Chińczykami; cofa się ona ku środkowi wyspy, buduje swe chaty w lasach; wioska każda ma na czele swego przywódzcę. Wyłącznym pra- wie jej pożywieniem jest ryż i solona ryba. Jawań- czyk bardzo jest przywiązany do swego księcia i z miłości dla niego unika wszelkich nieporozumień z Europejczykiem, aby nie narazić księcia wobec władców holenderskich. W dość zawilżył stosun- kach tutejszych, trzeba przyznać, potrafili holendrzy taki stworzyć *modus vivendi*, iż wszyscy nawzajem są z siebie zadowoleni.

Lecz oto następuje okres względnego spokoju. Trwa on do połowy naszego stulecia, gdy znów wyłania się chorobliwa niemal dążność do poznawania odległych krajów, przyłączania ich do cywilizowanego świata, dostarczania niejako nowych pól działal- ności ludzkiej. Afrykę prawie jednocześnie z roz- maitych stron zaatakowali francuzi, Anglii, amery- kanie i Niemcy. Richardson, Barth i Vogel dociera- ją do jeziora Czad i Timbaktu od północy; wyprawa, zorganizowana w Gota z naczelnikiem swym Henglinem przybywa do Czadu przez Kartum z Egiptu. Francuzi pechają szereg dzielnych badaczy na po- łudnie Algieru; jednocześnie prawdziwy odbywa się najazd podróżników europejskich na Abisynję, Egipt, południową i środkową Afrykę, Madagaskar. Dolina Tygru i Eufratu, Azja Mniejsza, Arabia, Palestyna, Chiny i Japonia niemniej stanowią cel różnorod- nych poszukiwań geograficznych. Ameryka na ca-łej swej rozległości od bieguna do bieguna nieprze- brany stanowi materiał do badań fizyczno-geografi- cznych i etnograficznych. Prądowi temu oprzeć się nie może nawet twarda, lodem zakrzepła ziemia sy- beryjska. Wyprawy rosyjskie zbliżają nas do do- kładniejszego poznania morza Kaspijskiego, stepów Kirgizkich, Turkestanu, Mongolji, Chin, Chiwy, Bu- chary i Afganistanu. Inauguracja kolei zakaspiskiej w roku 1888-ym otwiera nowe szerokie pole działalności najmielszej przedsiębiorczości handlo- wej. Frery powiada słusznie, że wiek XIX-ty koń- czy dzieło, rozpoczęte przez wiek XVI-ty, dzieło pod- boju świata przez Europejczyków.

Lat temu sto (1789) Ameryka anglo-saksońska miernie była zaludniona, Ameryka łacińska była ni- by odcieciem od świata klasztorem. Afryka w prze- ważnej części nieznana, zresztą wroga. Azję prze- bito jedynie od strony Indyj, które Anglii raczej zwalczyli, niż zorganizowali, i od strony Syberji, bę- dącej zlodowaciałą pustynią. Chiny i Japonia były zamknięte, Australia niezamieszkała. Dziś nato- miast niewiele jest miejsc na kuli ziemskiej, do któ- rych nie przeciskałyby się towary i idee z Zachodu. Rywalizacja ludów, reprezentujących cywilizację, pełna je bez wytchnienia do opanowywania lub eks- ploataowania nieznanych dotąd kątów świata. Ame- ryka stała się drugą Europą, tylko młodszą i obszer- niejszą. Afryka we wszystkich niemal kierunkach przebita została drogami, pó których podróżnik po- przedza kupca, ten zaś żołnierza i kolonistę. Na Przylądku i w Oceanji, podobnie jak w Kanadzie powstają całe konfederacje nowych narodów. Wiel- kie państwo Azji wschodniej otwarło lub pozwoliło zburzyć swe wrota, Japonia niemal połączyła się w ostatnich czasach z Europą. Więcej niż dla Ale-

ksandra Wielkiego, dla Europejczyka dzisiejszego zbyt małym jest świat cały. I w ten sposób powsta- ła niedająca się niczem powstrzymać emigracja współczesna.

Gdy więc stoimy przed faktem, który ze świata dzisiejszego zgładzić się nie da, któremu przeczyć nikt dziś nie może, należy dolożyć wszelkich starań, aby na tem polu ruchu społecznego uniknąć nieszcze- śliwych prób i gorzkich rozczarowań. Jeżeli nawet pominiemy niegodziwość ludzką, która nie cofa się przed najokrutniejszymi spekulacjami dla osiągnię- cia osobistych zysków, to jeszcze pozostanie nam olbrzymia moc ofiar naszej nieświadomości, które gi- ną na ołtarzu nieublaganej walki o byt. W tych warunkach zadaniem jest nauki, nauki geografji przedewszystkiem, pracować według dobrze obmy- ślanego, usystematyzowanego planu. Powinna ona być wiernym drogowskazem dla tych, którzy, mając prawo do życia, szukają warunków odpowiednich na szerokim świecie. Te poszukiwania geograficzne, jakich jeszcze dokonać wypada, powinny być przed- siębrane według pewnych programów, opracowanych przez towarzystwa geograficzne właściwych krajów. Na rezultatach tą drogą zdobytych można będzie do- piero budować dalsze plany trzeźwej emigracji i ko- lonizacji.

Dużą część posiedzeń ogólnych zajmują interesu- jące i barwne opisy nowszych wypraw, z których każda wymagałaby dłuższego streszczenia. Profes- sor peszteński, p. L. Lóczy, opisuje podróż hrabiego Szechenyiego do Chin, hrabia Joachim Pfeil dzieli się zebranymi etno- i fizjograficznymi szczegółami pod- czas kilkoletniego pobytu na archipelagu Bismarka, pan Claparède z Genewy kreśli swe wspomnienia z wysp Filipińskich.

O ludzie jawańskim zajmująco opowiada p. Du Bois z Paryża.

Według tradycji, wyspa Jawa nakryta była zbitem sklepieniem zieleni, z której łona wynurzyła się świątynia. Ongi budaizm był tu religją panują- cą, obecnie mahometanizm coraz większe czyni po- stępy, podczas gdy chrześcijaństwo nie zdobywa so- bie adeptów. Holendrzy bowiem, panowie kraju, poważają swobodę przekonań, jak się zdaje, głównie dlatego, aby nie stworzyć w swych poddanych ludzi niezadowolonych, którzy, powstawszy w masie, stać- by się mogli siłą nader niebezpieczną.

Batawja, stolica metropolji, straciła pierwotny swój charakter, stała się miastem kosmopolitycznym i nie może dać dobrego pojęcia o ludzie jawańskim. Ażeby lud ten poznać, trzeba w głąb przeniknąć; znaleźć tam można ruiny świątyni Borodassom, któ- re zwracają na siebie uwagę archeologa. W głębi wyspy są jeszcze dwaj książęta feudalni: jeden ce- sarz i jeden sułtan, których roztropni holendrzy ot-aczają poważaniem, odpowiadającym ich godności.

Telegramy podały nam już wiadomość o śmierci śmia- łego alpinisty, zamożnego mieszkańca Brunswiku, Ro- thego, który temi dniami w czasie liczniejszej na szczyty Mont-Blanc wycieczki, wraz z jednym z przewodników, Szymonem Michel, padł ofiarą staczającej się lawiny.

Oto obrazowe przedstawienie katastrofy, podane listo-

W rzeczywistości panem jest suzeren, który, pozo- stawiwszy tych dwu pół-bogów, rozłącza wszakże nad nimi czujną opiekę.

Ludność krajowa mało ma styczności z Europej- czykami i z Chińczykami; cofa się ona ku środkowi wyspy, buduje swe chaty w lasach; wioska każda ma na czele swego przywódzcę. Wyłącznym pra- wie jej pożywieniem jest ryż i solona ryba. Jawań- czyk bardzo jest przywiązany do swego księcia i z miłości dla niego unika wszelkich nieporozumień z Europejczykiem, aby nie narazić księcia wobec władców holenderskich. W dość zawilżył stosun- kach tutejszych, trzeba przyznać, potrafili holendrzy taki stworzyć *modus vivendi*, iż wszyscy nawzajem są z siebie zadowoleni.

O stanie kolei saharjskiej mówi p. Napoleon Ney, przewodniczący Towarzystwa geografji handlo- wej w Paryżu. Dopiero w r. 1879-ym zaczęto nad zadaniem tem przemyślać, a oto dziś już stoimy wobec dzieła w dużej części szczęśliwie dokonanego. Trzy wysłano ekspedycje, z których każda miała za zadanie wy badać jedną z trzech proponowanych kolei. Jedna tylko z tych ekspedycyj powróciła, nie spełniwszy w zupełności swego zadania. Była to wyprawa pułkownika Flattersa, który następnie, drugi raz puściwszy się w drogę, zginął. Bądźco- bądź pierwsze próby ośmieliły do dalszych prac. W Afryce woda, piasek i słońce sprawiają cuda. Szczęśliwie udało się znaleźć sposób dobywania wo- dy, świdrując głębokie studnie artezyjskie.

W r. 1890-ym zaczęto budować kolej Philippeville-Constantine-Biskra-Ouargla-Amguid. Część tej ko- lei (Philippeville-Biskra), obecnie już eksploatowana ma długość 320 kilometrów. Dalsze prace trwają i obiecują najlepsze rezultaty. Całemu dziełu wróżyć można najlepszą przyszłość.

Pomijamy drobniejsze lub specjalniejsze wy- kłady, miane na ogólnych posiedzeniach. Mnóstwo natomiast interesujących spraw poruszono na posie- dzeniach specjalnych.

Kwestje ogólniejszej natury, co do których kon- gres wyrazić miał swe zdanie, oddawano pod rozwa- gę oddzielnych komisji, które na posiedzeniu osta- niem z prac swych sprawę zdać mają.

M. Flaurm.

Katastrofa na Mont-Blanc.

wnie z Chamonix przez jednego z naocznych niemal świadków jej:

„Było to około godz. 2-iej po południu (piątek, 21-go), znajdowaliśmy się w kilku w biurze hotelowem, gdy wszedł do niego przewodnik z listem.

— Patrzcie!—przeczytawszy go zawołał gospodarz—goście moi dobrze się tam bawią w górze, przysyłają bowiem po szampana.

Tu gospodarz objaśnił nam, iż dnia poprzedniego trzech podróżnych: Gontan de Favernay, de Villefranche i Rothe z Brunzwiku, wybrało się na Mont-Blanc w towarzystwie ośmiu doborowych z Chamonix przewodników i tragarzy, między nimi zaś byli i dwaj Michel, z których Szymon, niedawno ożeniony i ojciec rodziny, zginął właśnie.

W chwili, w której gospodarz kończył objaśnienia powyższe, wpadł do biura inny przewodnik, blady, bezprzytomny, ze łzami w oczach. Jeden zaledwie wyraz wybiega mu z ust: „Lawina!”, poczem rzucił nam pod nogi sznur pęknięty, sznur, który zerwaniem się kosztował życie dwóch ludzi, uratował jednak jednocześnie 9-in innych.

Zrozumieliśmy, o co chodziło. Zarzucany pytaniami, na razie wszakże wzruszony słowa objaśnienia dobyć ze siebie nie jest w stanie. Zwolna rozwiązał mu się język.

Jedenastu podróżników, którym udało się dotrzeć do t. zw. „petit Plateau”, t. j. przeszło na 3,500 metrów, w najweselejszym usposobieniu wspinało się dalej. Ale oto deszcz. Przewodnicy domagali się odwrotu. Rothe proponował zejście aż do Grands-Mulets, gdzie można było przetrzymać niepogodę i zład tragarze po żywność, której brakło, mogli łatwo zbiedz do hotelu. W tej samej chwili deszcz zamienia się w ulewę, a jednocześnie zwały śniegowe rozpoczynają osuwać się. Chwili niema do stracenia.

— Do odwrotu—wołają przewodnicy—a trzymajmy się dobrze.

Podano sznur, którym wszyscy obwiązują się szeregiem. Pierwsi przewodnicy co najwytrawniejsi, następnie podróżni: Favernay i Rothe w pośrodku. Po za Rothem na tylnej straży 28-letni Szymon Michel.

— Milczenie! ani słowa!—zaleca jeden z przewodników, wiedząc z doświadczenia, że najdrobniejszy hałas, najnieznaczniejsze drgnienie powietrza wywołać może spadek lawiny.

I rozpoczął się odwrót przy towarzyszeniu huku opadających mas śniegowych, aż nagle rozległ się okrzyk: „Lawina!”.

Runęła ze szczytu góry i błyskawicą dopadła ostatnich w rzędzie podróżników i przewaliła ich na idących przodem. Tej samej chwili pod ciężarem zbitej masy 11-tu ludzi rozwarła się szczelina, w którą zapadło się dwóch uczestników wycieczki, mianowicie Rothe i Szymon Michel, pociągając za sobą de Favernaya. Ten ostatni już ginął w przepaści, gdy nagle pękł sznur pomiędzy nim a Rothem, ocalając go. Jeden z przewodników podał mu rękę i dobył go na powierzchnię.

kiewiczów i wogóle ludzi pielęgnujących troskliwie zmysł smaku przedstawia Krynica aż zbyt wiele pokus.

Bo—jak z dumą zapewniał mnie pewien jej wielbiciel i jak zresztą rzecz się ma wistocie—wszystkiego tu dostać można. Głód i pragnienie przemienie, ale Dinst i Miller nie przemina...

O życiu towarzyskiem w Krynicy wiele dowiedzieć się można ciekawych rzeczy poza jej obrębem, szkoda jednak, że w niej samej głucho jakoś o tem.

Jeśli ruchem towarzyskim nazwiemy tłumne uwiłanie się po deptakach i miejscach spacerowych, dalej wystawę pięknych toalet, bywanie w teatrze, tańce na reünjonach i t. d., wówczas istotnie Krynica może zrazu podzielać na gościa oszołomiającego.

Brak jednak temu ruchliwemu na pozor życiu programu, brak łączności trwalszej pomiędzy ludźmi zapędzonymi tutaj, brak harmonii.

Towarzystwo krynickie rozprasza się w kółka i kółeczka, nieraz tak drobne, iż do kilku zaledwie ograniczają się osób. Nawet reünjony przynięta jakaś duszna atmosfera; towarzystwo bowiem dzieli się i na nich na „paczki”, t. j. grupy, stykające się ze sobą w zabawie o tyle tylko, o ile to konieczne.

Najlichnniejszą i najbardziej ożywioną „paczkę” stanowią pensjonariusze zakonu Ebersa, jak tu żartobliwie ich nazywają.

Musi już chyba samo leczenie się wodą posiadać tę szczególną właściwość, że zbliża ludzi do siebie, uważałem to bowiem także w innych zdrojowiskach, że zwolennicy wodnej kuracji tworzą osobne kółka, przestają prawie wyłącznie ze swymi braćmi po tuzszu i nacieraniach i bardzo są z tego zadowoleni.

Ebersi w Krynicy troszcza się także przede wszystkim o sobie samych, mało utrzymując styczności z resztą krynickiego towarzystwa. Z zazdrością prawie spoglądają na nich inni, bo dr. Ebers niestrudzoną doprawdy otacza ich opieką. Prawda, że woda na zewnątrz i na wewnątrz obficie używa-

Co do dwóch pozostałych, w oka mgnieniu śnieg zasypał szczelinę, pokrywając ich całunem nie do przebycia.

Dalszy odwrót odbywa się już na oślep, wśród łkania i rozpacz, 9-in ludzi biegnie przed siebie—bezprzytomnych.

W stanie tym dotarli aż do Chamonix.

Następnego dnia, kto żył z podróżników opuścił stoki Mont-Blanc, przerażony katastrofą, jakiej od r. 1870-go nie pamiętano tu. A i ta ostatnia była dopiero trzecią z rzędu w wieku bieżącym.

Napędce przed odjazdem urządzono składkę na wodowę i dzieci poległego przewodnika, która przyniosła aż (!) 424 franki.

Niema żartów z lawinami! (—)

— W dniu wczorajszym, o godzinie 6-iej minut 10 zrana, przybyli z zagranicy do Warszawy koleją wiedeńską: Minister dóbr państwa sekretarz stanu rz. r. t. M. N. Ostrowski i naczelnik zarządu głównego do spraw prasowych r. t. E. M. Feoklistow z rodziną i zostali powitani na dworcu kolejowym przez Jego Ekscelencję Głównego Naczelnika kraju generała adjutanta J. W. Gurko, Jego Ekscelencję M. N. Ostrowski i Jego Ekscelencję E. M. Feoklistow pojechali wraz z Jego Ekscelencją J. W. Gurko do pałacu belwederskiego, a wieczorem o godz. 7-iej minut 33 wyjechali pociągiem pośpiesznym kolei petersbursko-warszawskiej do Petersburga.

(Warsz. Dniownik.)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— Prawo, wiestn. zamieszcza rozporządzenie p. ministra komunikacji o przewozie kolejami koni. W tym samym numerze zamieszczona jest instrukcja dla komór celnych, tyżca się zastosowania obowiązującego z dniem dzisiejszym zakazu wywożenia żyta, maki żytniej i otręb wszelkich.

— Ministerjum komunikacji asygnowało półmiliona rs. na rozszerzenie portu w Noworosyjsku, oraz upoważniło zarząd rostowo-władykaukaskiej do wydatkowania dwóch milionów rs. na budowę elewatora, oraz przyrządów ułatwiających w wymienionym porcie ładowanie i wyladowywanie zboża.

— Dzienniki petersburskie donoszą, iż na ogólnych zebraniach akcjonariuszów kolei w Petersburgu poruszona będzie kwestja obowiązkowego asekurowania pasażerów od wypadków.

— Departament lekarski wydał w tych dniach polecenie, na mocy którego zarządy lekarskie mają pilnie przestrzegać, aby w aptekach nie znajdowali się t. zw. „praktykanci aptekarscy” bez odpowiednich kwalifikacji naukowych.

na... sprzykrzyć się może, ale kuchnia pensjonatu jest wyborna, towarzystwo miłe, wygody wszelkie, a od czasu do czasu pozwala surowy hydropata i na rozrywki, np. na wieczorki z tańcami, gdzie w ciasnem kółku „wodników” wybornie bawić się można.

Wieczorki te mają jedną tylko ujemną stronę; koniec ich wczesny przypada na godzinę 11-tą... z uderzeniem tej godziny muzyka ucicha, światła gasną i gospodarz, głuchy na wszelkie prośby, wyprasza grzecznie gości, aby jak higiena tego wymaga, udali się na spoczynek.

Kogo znuży „Kommocja” w obrębie samego zakładu, znajdzie w okolicy podostatkiem dalszych i bliższych punktów, godnych zwiedzenia.

Lasami maszerują krynicy goście ku Tyliczkom; inni wspinają się na Michasiów, gdzie w leśniczówce czeka ich tradycyjna, wyborna kawa; jeszcze inni, przekładając nad realną kawę, poetyczny widok Tatr, obserwują je ze szczytu Kopicowej.

Malutki węgierski zakład kąpielowy Słotwinka i—również niezbyt odległy—Żegestów ściągają w dni pogodne liczne zawsze grono turystów.

Najbliższy sąsiad Krynicy, Żegestów, ma wyborne wody, ale urządzony na zbyt małą skalę, należy do rzędu cichych, skąpo uczęszczanych ustroni. Mieści się on w wąwozie, którego dnem wartki Poprad. Kilka domów zakładowych i Kursal, oto wszystko.

Właściciele Żegestowa, spadkobiercyś. p. Medwieckiego, zamierzają go podobno sprzedać obcy nabywcom. Dla kraju będzie to strata, ale sam Żegestów bodaj czy nie lepiej wyjdzie na przejściu w cudze ręce. Kompanja, traktująca o jego nabycie, zamierza zakład znacznie rozszerzyć, pobudować szereg domów systemem koszarowym, w naszym zaś ciągu kupię od rządu jedną z gór kameralnych, splantować ją i urządzić zakład hydropatyczny, do czego Żegestów znakomicie się nadaje.

Często także wybierają się kryniczanie do sąsiednich zdrojowisk węgierskich, zwłaszcza zaś do

— Z iniejątywy ministerjum dóbr państwa w guberniach południowych i południowo-zachodnich mają być urządzone doświadczalne plantacje tytoniu, celem podniesienia wartości gatunków tej rośliny. plantowanej w obrębie państwa.

— Z powodu złego stanu lodowni w niektórych domach tworząca się wskutek tania nagromadzonego lodu woda, przesiąka do piwnie sąsiednich budynków, a nawet przedostaje się do nieruchomości, co wywołuje wilgoć lub zalewy. Celem więc usunięcia podobnego rodzaju nieporządków, polecono Gaz. polic. komisarzom cyrkulowym, zrewidować w asystencji lekarzy i budowniczych oddziałowych wszystkie istniejące lodownie. W razie wykrycia gdziekolwiek braków, należy przedsięwziąć środki prawne dla uporządkowania lodowni jeszcze w bieżącym sezonie budowlanym, przed zwożeniem nowego lodu. Nadto potrzeba mieć na uwadze, aby lodownie były wysuszone i aby usunięto z nich to wszystko co może mieć wpływ na psucie się lodu. Wszystkie rewizje winny być dokonane najpóźniej do d. 13-go października r. b.

— Zapowiedziana w r. b. budowa kamery asfikcyjnej, mającej stanąć na placu czyszciciela miasta w Górcach, z przyczyn niezależnych od zarządu miejskiego, który wyznaczył już na ten cel pewien fundusz, została na pewien czas ponownie odłożona.

— Ruch emigracyjny do Ameryki z gubernji łomżyńskiej, jak pisze Warsz. Dniownik, nie ustaje. W lipcu emigrowało około stu osób, a w ich liczbie 27-in żydów, reszta zaś katolików. Emigranci żydzi pochodzą z powiatów: szczuczynskiego i kolneńskiego, zaś katolików z powiatów: łomżyńskiego, kolneńskiego, pultuskiego i ostrowskiego. Większość żydów emigrantów stanowią mężczyźni, którzy pozostawili w kraju żony i dzieci bez chleba i przytulku na pastwę losu. Niektórzy włościanie i mieszczanie również opuścili rodziny. Niema wątpliwości, że pewien procent emigrujących mężczyzn, będących głowami rodzin, byli to ludzie niezadowoleni ze swoich stosunków rodzinnych i pragnący porzucić żony. Wogóle trudno jest objaśnić przyczyny nieustającego dotąd ruchu emigracyjnego, niepodobna bowiem przypuszczać, aby wiadomości o niedoli emigrantów, znajdujących się w Brazylji, nie były rozpowszechnione wśród ludności gubernji łomżyńskiej. Emigracja żydów daje się jeszcze umotywić nadzieją pomocy i opieki ze strony bar. Hirscha, mającego swoich agentów w pogranicznych miastach Austrii i Niemiec.

— Okrąg komunikacji podniósł projekt przedłużenia wału ochronnego przackiego w stronę półkamionkowskich, koniecznego przy obecnem wykończaniu regulacji koryta Wisły pod Warszawą. Według obliczeń, koszty robót wyniosą 40,000 rs., które po-

Bardjowa (Bartfeld), gdzie nasze babki szukały tego, co dziś znajdzie każdy w Krynicy. Obecnie zakładów podupadł, skazany przeważnie na krajowych gości. Jedynie raz w roku 26-go lipca, w dzień św. Anny, przypominają się Bardjowu lepsze czasy, zjeżdżają się tam bowiem goście z całych Węgier, by *antiquo modo* zatańczyć czardasza.

Bardjów, miasto niegdyś pierwszorządne, posiada bogate, pełne ciekawych dla nas zabytków, archiwum, z którego między innymi korzystał, jak wiadomo, prof. Smolka.

Kto zresztą wejdzie już na ziemię św. Szczepana, nie powinienby poprzestać na samym Bardjowie. Niech zwiędzi także Szuliwkę, tryskającą wybornym hurkietem (szczawą) i Lubomle, tak pięknie opisaną przez Sienkiewicza, a mającą niewielki, lecz świetnie urządzony zakład kąpielowy.

Gości naszych witają mądrarzy z wyszukaną uprzejmością. Zwykle na witanie ich wychodzi kapela muzyczna i wprowadza „sąsiadów” przy dźwiękach ognistego czardasza, lub marsza Rakoczego. Uczestnikom takich wypraw wierzyć się prawie nie chce, że to ci sami Węgrzy, którzy tak brutalnie wyciągają ręce po Morskie Oko...

Nie wiem, czy czytelnikom znane jest podanie ludowe o genezie naszych źródeł szczawnych. Miały one powstać z łez Madeja, zbroja nad zbroje, wylanych w chwili pokuty. Dla tego są słone...

Podanie to świadczy o wysoce etycznym pojęciu skruczy u naszego ludu. Łzy tego, który setkom odbierał życie, poświęcone pokutą, służą obecnie do podtrzymania życia.

Jest także inne podanie, odnoszące się specjalnie do Krynicy, wątpliwie jednak, czy istotnie ludowe.

Przypisuje on wykrycie tańtejszego źródła—boćcauom.

Kto zna „wskazania” wody krynickiej, zrozumie dowcip tej bajki. —St. Róssowski.

kryste zostaną w części z funduszu okręgu komunikacyjnego, a w części kasy miejskiej.

== Domy, oznaczone nr. 20-ym za rogatką wolską, należące do Towarzystwa dobroczynności, mają być połączone z nowym wodociągiem kosztem rs. 750, którą to kwotę Towarzystwo dobroczynności złożyło magistratowi. Rury będą prowadzone od ul. Karolkowej.

== Ciągnięcie drugiej klasy 157. ej loterii klasycznej Królestwa Polskiego odbywać się będzie w urzędzie loteryjnym w warszawskim kantorze Banku państwa w dniach 4-ym i 5-ym września.

== Liczba telegrafistów etatowych na tutejszych kolejach z przyszłym rokiem ma być znacznie powiększona.

== W biurze rady miejskiej dobroczynności publicznej wypłacane są obecnie wsparcia z zapisu Ernestyny Lewenthalowej, przyznane siedmiu osobom, w sumie 241 rs. 45 kop.

== Na złożoną przez syndykata kapitalistów francuskich do ministerstwa skarbu deklarację kupna starego i budowy nowego gmachu szpitala Dzieciątka Jezus, obejmującą prośbę o pewne ulgi, a mianowicie o zwolnienie od opłat skarbowych i stemplowych, tudzież o zwolnienie na lat osiem od opłaty podatków, w tych dniach nadesłana została decyzja. Co do zwolnienia od opłat stemplowych i skarbowych, władza ministerjalna ze swej strony nie widzi żadnych przeszkód, żąda jednakże bliższego określenia tych opłat, co zaś do zwolnienia na lat osiem od podatków nowych budowli, mających stanąć na terytorjum dzisiejszego szpitala, to ministerjum uważa żądanie to za niemożliwe do spełnienia dlatego, że dawne w tej mierze przepisy zniesiono, oraz z tego względu, że dokonywany obecnie spis dochodowy na nadchodzące pięćdziesiąt lat 1892—1897 r. nie obejmuje placów szpitalnych, zatem w okresie tym zabudowania kompanij francuskiej będą i tak wolne od podatków. Odpowiedź powyższą nadesłana radzie miejskiej, bezzwłocznie przesłana została komisji opracowującej cały projekt, dla porozumienia się bliższego z przedstawicielami przedsiębiorców francuskich.

== W tych dniach na zebraniu komisji budowy nowej biblioteki uniwersyteckiej pod przewodnictwem rektora uniwersytetu p. Samokwasowa, ostatecznie zdecydowano roboty konstrukcyj żelaznych oddać inżynierowi Siennickiemu reprezentantowi fabryki kotłów i konstrukcyj żelaznych Fitznera i Gompera z Sosnowic, a to na zasadzie najniższej oferty. Dach nad biblioteką oraz szafy będą budowane wyłącznie z żelaza według wzorów biblioteki cesarskiej w Wiedniu. Kontrakt orzeka dzieściotygodniowy termin na wykończenie i pokrycie dachu.

== Okrag naukowy warszawski wydał świeżo następującym osobom patenty domowych nauczycielek: pp. Anastazji Niewielskiej, Jadwidze Raczynskiej, Marji Budzyńskiej, Joannie Sztokmanównie, Sewerynie Tessaro, Marji Gluszkow, Marji Jasińskiej, Jadwidze Hanruksztównie, Zofji Najewskiej, Oldzie Barszow, Augustynie Górczewiczównie, Wandzie Kaznowskiej, Zofji Waszczyńskiej, Jadwidze Paczykowskiej, Helenie Antonowiczównie, Zofji Gruszczenko, Natalji Sorokin i Janinie Gąsiorowskiej.

== Członkiem sądu okręgowego warszawskiego mianowany został p. Podgórecki, dotychczasowy członek sądu okręgowego w Kaliszu.

== Prezes kolegium kościelnego gminy ewangelicko-augsburskiej, p. Ludwik Jenike, powrócił z Solca.

== Z teatru i muzyki.

(St. C.) Dziwnym zapewne dla wielu melomanów wydał się fakt degradowania przyszłej „Królowej Saby” do rzędu prostej, operetkowej „listonoszki”.

Niedoszła jednak królowa w osobie panny Janiny Babińskiej w podziw jeszcze większy wprowadziła ten tłum słuchaczy, który się zebrał wczoraj w teatrze Nowym na pięćdziesiąt pierwsze przedstawienie „Ptasznika z Tyrolu”.

Młoda śpiewaczka, która jako Carmen przedstawiła się publiczności warszawskiej w sposób wielce obiecujący, która następnie jako „Faworyta” i „Mignon” umiała zainteresować słuchaczy, która w tak odrębnym stylu oratorsyjnym, jak w „Eljaszu” Mendelsohna, okazała się godną poważnego zadania, śpiewaczka ta w partji operetkowej bohaterki znalazła się w swoim rodzimym żywiole—pod względem wokalnym panna Babińska była Gągą wyborna.

Głos jej metaliczny, bogaty, umiał się nagiąć do wymagań drobnej piosenki, w której rytmika gra rolę pierwszorzędna, nie przekraczał przytem w epizodach lirycznych właściwej skali. Kuplety wstępne wypowiedziane były śmiało, swobodnie, zdoby-

wając odrazu uznanie miłośników operetkowej muzyki.

Ta właśnie umiejętność utrzymania pod względem wokalnym miary stanowiła najdodatniejszą stronę wczorajszego debiutu.

W grze aktorskiej za to widoczny brak wprawy nie pozwolił młodej śpiewaczce ovladnąć rolę we wszystkich szczegółach i szczegółikach, których fineszja stanowi tak charakterystyczną, nieporównaną właściwość poprzedniczki w tej roli.

Nie robimy z tego bynajmniej zarzutu, gdyż nawet i pod tym względem przy niewątpliwych zdolnościach, praca i studja wiele jeszcze zdobyć mogą.

Liryczną okrasą w partji Gągi było wykonanie wczoraj piosenki „Kwiat alpejski” J. B. Weckerlina, którą panna Babińska traktowała ze smakiem i uczuciem prawdziwym.

Słowem, z zadania wcale niełatwego, ze względu zwłaszcza na mimowoli podsuwające się porównania, panna Babińska wywiązała się nader szczęśliwie, udawadniając, że i w tym kierunku stanowić może siłę prawdziwie użyteczną.

Artystycznego znaczenia i wartości śpiewaczki bynajmniej to nie obniża, owszem, każe raczej szanować pracowitość i energję.

* Teatr Letni wystąpi jutro po raz drugi z „Roznosicielką chleba”.

Pierwsze przedstawienie tej sztuki odbędzie się dzisiaj wieczorem.

* W teatrze Nowym jutro „Ptasznik z Tyrolu”, z udziałem panny Babińskiej.

Wczoraj przepełnił on po brzegi salę teatru.

* Artystom komedji i dramatu rozdano do nauki sztukę Szekspira, zatytułowaną „Jak się wam podoba”.

W obsadzie figurują panie: Barszczewska, Holtzmanowa, Lüdowa, Noiretówna i Zimajerówna; pp.: Borawski, Frenkiel, Jagielski, Kotarbiński, Leszczyński, Narkiewicz, Nowicki, Prażmowski, Trapszo, Wolski i Żybarski.

„Jak się wam podoba” wejdzie na repertuar teatru Wielkiego w sezonie jesiennym.

* Utalentowany śpiewak sceny łódzkiej, p. Olszewski, pozyskany ma być do operetki warszawskiej.

Pan O., jak wiadomo, rozporządza pięknym głosem tenorowym.

* Pani Orso-Wienczycka wystąpić ma raz jeszcze w teatrze Letnim w komedji Korzeniowskiego „Konkurent i mąż”.

* Wczorajszego wieczora znajdowało się na przedstawieniach osób w teatrach: Letnim 540, Nowym 436; w teatrzykach ogródkowych: Belle-vae 310, Eldorado 216 i Wodewilu 158.

* W *Warsz. Dniwn.* czytamy:

„Odnowiony teatr Wielki, jak wiadomo, zostaje otwarty w d. 11-ym września, w wysoce uroczysty dzień Imienia Najjaśniejszego Pana. Widowisko będzie składane. Rozpocznie się ono od hymnu narodowego „Boże Cesarza chroń!”

Następnie dany będzie prolog, napisany specjalnie na otwarcie teatru przez p. Gawalewicza. Osoby, występujące w prologu, są: genjusz sztuki, muzy, chóry, pochod bohaterów tragedji, oper i t. d. Nadto dany będzie przedostatni akt opery „Mefistofiles” Boita i divertissement baletowe, przygotowywane specjalnie na to widowisko. Natychmiast po otwarciu teatru wystawioną zostanie po raz pierwszy w Warszawie opera Goldmarka „Królowa Saby”, a bezpośrednio po niej „Cavalleria rusticana” opera Piotra Mascagno.

Pierwszym dyrektorem opery warszawskiej na miejsce p. Rzebiczka został zamianowany profesor tutejszego konserwatorium, p. Trombini, a drugim, jak wiadomo, p. Tuszmałow.

Do składu opery wejdą: nowo zaangażowana śpiewaczka sopranowa p. Buzi i tenor p. Soamez, oboje z głosami t. z. mezzocarattere, t. j. nadającami się zarówno do partyj bohaterkich, jak i lirycznych. Nadto na scenę tutejszą powrócił ulubiony przez publiczność warszawską baryton, p. Chodakowski, który w ostatnim sezonie śpiewał na scenie moskiewskiej.”

== Tania kuchnia.

W pierwszym półroczu istnienia taniej kuchni przy ul. Czerniakowskiej niedobór wynosił rs. 800.

Wobec takiego rezultatu projekt założenia czwartej kuchni taniej w okolicy dworca kolei wiedeńskiej prawdopodobnie nie przyjdzie do skutku, pomimo ofiary kolei wiedeńskiej w kwocie rs. 500 na koszty urządzenia lokalu.

== Wycieczka ogrodnicza.

Spory zastęp pomologów i amatorów pomologii z spóród członków Towarzystwa ogrodniczego zebrał się wczoraj na kolonji Górcze, stanowiącej wielki ogród przemysłowy p. Ulricha.

Uczestnicy wycieczki pod przewodnictwem takich specjalistów, jak pp.: Wincenty Hoser i Edmund

Jankowski w ciągu paru godzin zdążyli obejrzyć za ledwie część karłowatych drzew owocowych.

Jest to największa kolekcja takich krzewów w kraju, składająca się z 400 odmian jabłek i gruszek.

Tu uchwalono załatwić jedną z najważniejszych kwestyj, obchodzącą wszystkich właścicieli sadów w całym kraju.

Posiadacze zakładów ogrodniczych handlowych mają na sprzedaż drzewka owocowe wszelkich odmian i te w katalogu wliczają.

Tymczasem znaczna część odmian w naszym klimacie lub też przez różnicę rodzaju ziemi nie jest warta, o czym przecież właściciele sadów nie mogą wiedzieć i na kosztownych, a bezpotrzebnych eksperymentach ponoszą znaczne straty.

Dla zaradzenia temu uchwalono, aby pod egidą Towarzystwa ogrodniczego hodowcy szkółek odbywali stałe narady i na zasadzie wzajemnych spostrzeżeń usuwali z handlu gatunki tych szczepów, które nie są odpowiednie.

W dalszym ciągu, tylko w przelocie, bo zmrok już zapadał, obejrzano formalne plantacje: szkółek drzew owocowych i ozdobnych, róż (znajdują się tu do hodowli zimowej róż budynki, wyglądające na gmachy fabryczne z wysokimi kominami), a wreszcie konwalij w ilości półmilionu flanców.

Następna wycieczka odbędzie się pojutrze do Jankowa, własności p. Edmunda Jankowskiego, redaktora *Ogrodnika polskiego*.

== Wyciągi jesiennie.

Po ukończonym sezonie wyciągowym jesiennym w Moskwie i Kijowie, t. j. z dniem 11-ym października, spodziewane są na sezon jesienny w Warszawie następujące stajnie: J. Dobrogosta, Ludwika Grabowskiego, Ursyna Niemcewicza (wraz z końmi ze stajni W. Mysyrowicza), J. Reszkego, ks. Lubckiego, S. Wotowskiego, Augusta i Józefa hr. Potockich.

Oprócz tego, z toru pławieńskiego przybędzie kilka koni do biegów z przeszkodami.

Z wymienionych główniejszych stajen nie wszystkie jednak konie przyjdą, lecz przeważnie dwulatki, które po próbach w Moskwie i Carskiem Siole złożą ostateczny egzamin w Warszawie na mecie 1½-wiorstowej, a nadto przybędą konie zapisane do programowych gonitw, których w ciągu dni trzech nie może być wiele, reszta zaś wprost z Moskwy i Kijowa uda się do stajen.

Konie rządowe ze stada w Janowie wcale nie przyjdą.

Poruszono myśl, ażeby z powodu mokrego tego-rocznego lata, które być może uniemożliwi bieg po grzązkim torze, przed nadejściem sezonu jesiennego, tor zdrenować, na co jest jeszcze dosyć czasu, gdyż próby koni po przybyciu do Warszawy rozpoczną się dopiero około 13-go października.

== Ofiary nawałnicy.

Podczas nawałnicy w nocy z niedzieli na poniedziałek pani Br., żona urzędnika kolejowego, zamieszkała na wilegaturze pod Radziwiłowem, jechała bryczką od znajomych z Mszczonowa.

W chwili, gdy burza najbardziej się srożyła, znajdowano się na otwartej przestrzeni bez możności schronienia.

Konie odmówiły posłuszeństwa.

Potoki wody formalnie dusiły i tamowały oddech, pomimo, że furman czem mógł otulał panią Br. i ośmioletnią jej córeczkę.

Powróciły obie do domu w stanie bezprzytomnym. Dziewczynka ciężko zapadła na zdrowiu.

Jest to zapalenie opon mózgowych, lecz wczoraj już nastąpiło przesilenie ku lepszemu.

Sama pani Br. z powodu doznanego przestraszenia dostała objędy i chorą musiano wobec nieustających ataków przewieźć wczoraj do Warszawy dla umieszczenia w szpitalu.

== Zapadnięcie się sufitu.

W domu pod № 5-ym przy ul. Wolskiej, w mieszkaniu Szymona Morezaka, zapadł się sufit wraz z pułapem.

Na chwilę przed wypadkiem kilka osób wyszło z mieszkania, nikt więc szwanku nie doznał i tylko ruchomości zostały zniszczone.

== Zalew.

Przy rogu ulic: Sowiej i Marjensztadu pękła rura wodociągowa.

W ciągu dość krótkiego czasu, z powodu bijącej silnym strumieniem wody, nastąpił zalew na znacznej przestrzeni.

Zanim reparacja została uskuteczona, przejście w tym punkcie wstrzymano.

== Nieostrożna jazda.

Na rogu Krakowskiego Przedmieścia i Trębackiej stanęła prywatnego ekwipażu nieostrożnie wjechał między dwa wagony tramwajowe.

Wystraszony koń rozbiegał się, wskutek czego ekwipaż został uszkodzony.

Przy zatrzymaniu konia Wincenty Borowski uległ bolesnym obrażeniom.

Na moście wóz № 2145 uszkodził przejeżdżający karawan.

Na ul. Czerniakowskiej Wiktorja Czaplicka, żona murarza, wskutek najechniania przez bryczkę włociańską, uległa złamaniu lewej ręki.

Wreszcie na ul. Chłodnej, przy wyjeździe z bramy domu pod № 5-ym prywatnego ekwipażu, rozbiegał się koń i zlamal dyśel, a zerwawszy się z uprzęży, przewrócił kilka osób na chodniku.

Spłoszonego rumaka przytrzymał dopiero na ul. Żelaznej.

— W obronie.

Do Pawła Siweckiego, stróża domu pod № 24-ym przy ul. Bednarskiej, przyszedł szwagier jego, Ignacy Golaszewski, w stanie pijanym i wystąpił z jakąś urojoną pretensją.

Kiedy następnie Golaszewski przewrócił Siweckiego i zaczął go bić, rozgniewany stróż, w pół ujawnszy awanturnika, wyrzucił go przez otwarte okno.

Golaszewski zranił się niebezpiecznie w głowę i w stanie bezprzytomnym odniesiono go do szpitala św. Rocha.

— Podrzucenie.

W pobliżu koszar pułku litewskiego znaleziono podrzuczone niemowlę płci męskiej, mogące liczyć zaledwie parę dni życia. Chłopczyka, po spisaniu protokołu, odesłano do domu podzatków.

— Samobójstwo.

Wczorajszego wieczora, około godz. 10-jej, p. Fijałkowska, żona właściciela zakładu pogrzebowego, po zamknięciu sklepu przysła do mieszkania pod № 8-ym przy ul. Krakowskie Przedmieście i, zapalwszy świecę, ujrzała przerażający widok. Mąż jej Zdzisław leżał bez życia.

Wzywany lekarz stwierdził śmierć niedawno nastąpiłą wskutek wystrzału w skroń z rewolweru małego kalibru, cicho bijącego, więc huk wystrzału sąsiedzi nie słyszeli.

Samobójca, liczący 36 lat wieku, nie pozostawił żadnego listu, a na parę godzin przed śmiercią znajdował się w cukierni i z wielu osobami przytomnie rozmawiał.

Zdaje się, iż interesy materialne wywołało samobójstwo. Fijałkowski, przed założeniem przedsiębiorstwa pogrzebowego, był aktorem i ukończył szkołę dramatyczną Derynga.

NA TORZE PŁAWIEŃSKIM.

Jeżeli kiedy, to w ciągu tegorocznego lata rozmowa na temat pogody, zwłaszcza też na wsi, nie była bynajmniej rozmową banalną, bo z nią wiązały się wciąż sprawy bardzo żywotne — a jeżeli niebo niezbyt było łaskawe na rolników, jeżeli niejedna kopa pszenicy porosła, niejedna stóg siana i niejedna korzec kartofli zgnię na łące i na polu, to zato otoczyło widoczną protekcją sportsmenów pławieńskich. Bo oto po rozplakanej deszczem niedzieli i posepnym poniedziałku — we wtorek od rana z po za opony chmur wyjrzało słońce, słońce „pławieńskie” i opromieniło uśmiechem oblicza „dam”, rozwiązując ku zupełnemu ich zadowoleniu hamletowskie pytanie: „być albo nie być”.

Jakoż były — może tylko w mniejszej liczbie, niż to czasem bywało, nie to jednak nie szkodzi, bo wszak nie ilość, lecz jakość brać trzeba w rachubę.

„Towarzystwo” dopisało z bardzo nielicznymi wyjątkami, damy zajęły górną krytą trybunę, a przed trybuną w *enceinte du pesage* snuli się sportsmeni udekorowani różnobarwnymi wstążeczkami, znaczkami złotymi — bo komitet i członkowie, gentelman ridery gotowi dośiąść koni, a więc już w kostjumach żokiejkich i nieliczna garstka gości.

Trybuny boczne, nie kryte, świecą pustkami, za to tłum „ludzi” skupił się po za obrębem zamkniętych trybun i bezpłatnie przypatruje się pańskiej zabawie.

Program pierwszego dnia wyścigów i rezultaty biegów znane są czytelnikom z telegramu, zamieszczonego we wczorajszym *Kurjerze*, przejdźmy więc od razu do drugiego, t. j. wczorajszego dnia, program którego obejmował sześć biegów.

W pierwszym o nagrodę „Towarzystwa” rs. 200 (Consolation) ubiegały się cztery konie, a wziął ją „Cezar” p. Daszewskiego, drugim był „Fortunat” hr. Wielopolskiego.

Po nagrodę w przedmiocie srebrnym, ofiarowanym przez Aleksandra hr. Nieroda, sięgnęło pięciu współzawodników. Z nich „Moet” p. Blocha, pod jeźdźcem p. Osiecimskim, przebiegłszy wiorst 2 i przesadzwszy trzy płoty, pierwszy stanął u mety.

Podobna nagroda w przedmiocie, ofiarowanym przez główny zarząd stad rządowych, była do uzyskania w następnym dwuwiorstowym biegu płaskim. Zdobył ją Wł. hr. Potocki na klaczy ks. A. Lubeckiego „Emanueli”, mając blisko za sobą J. hr. Tarnowskiego na „Hadirze”, arabie ks. Lubomirskiego.

Szczęście sprzyjało wczoraj ks. Lubeckiemu. W następnym jeszcze biegu o nagrodę Towarzystwa, rs. 300 zdobywa ją dla niego siostra znanego steeple-chasera „Bieguna”, kara „Bajka”, nie bez walki jednak z „Kochanką” p. Trzebińskiego i Wł. hr. Potockiego.

Najciekawszym momentem dnia jest następny bieg czterowiorstowy „pławieński” z 12-ma przeszkodami o nagrodę rs. 600. Tu znowu zwyciężcą jest ks. Lubecki, którego klacz „Ballada”, córka tych samych co i „Bajka” rodziców, staje pierwszą u mety.

Wyścigi programowe zamyka bieg sześciowiorstowy o nagrodę od Towarzystwa imienia Augusta Ostrowskiego rs. 300. Siwy „Dublet” Jana Zbijewskiego, wybornie jeżdżony przez J. hr. Tarnowskiego, wyprzedza dwie swoje współzawodniczki, pozostawiając drugie miejsce „Rulecie” W. hr. Morsztyna.

Program wyczerpany; nie rozjeżdżamy się jednak, bo oto w szranki wstępują nowi zapaśnicy, włościanie, dla których urządzono dwa wyścigi: płaski i drugi z dwoma płotami.

Puszczają się więc gromadą Jaśki, Wojtki i Maćki na koniach przeróżnych maści i wzrostów, i o dziwo obadwa biegi wygrywa jeden i ten sam koń, należący do włościanina ze wsi Chełma. Choć nie anglik i nie znający treningu nawet ze słyszenia, zacy kasztan we wcale szybkim tempie galopuje od startu do mety i dwa razy, raz po raz, zwycięża, przynosząc swemu panu kilkadziesiąt rs.

Plac zaczyna się opróżniać.

Z przed trybun długim szeregiem suną karety, powozy, wolanty, bryczki i wózki w jednego, w parę, a najwięcej w cztery konie. Furmani rażno trzaskają z biczów. Na drodze do Gidel, gdzie silne towarzystwo założyło główną swoją kwaterę, gwarno i wesoło.

Wśród powozów i karet mknie jakiś jeździec na... rowerze.

— *C'est sans doute un journaliste ce monsieur la!* — odzywa się jedna z dam.

Dlaczego człowiek, jadący na welocypedzie, ma być dziennikarzem, zostało dla mnie zagadką, tak trudną do zrozumienia, jakby nią było np. twierdzenie, że dama, mająca na sobie suknię np. niebieską, musi być już dlatego samego osobą miłą, uprzejmą, rozsądną, dobrze wychowaną lub... dowcipną.

Nie siląc się więc na odgadnięcie tego, czego odgadnąć niepodobna, wracam jeszcze na chwilę na tor pławieński, gdzie wczoraj zrana zaproszeni przez komitet sędziowie w osobach pp.: Feliksa Szańkowskiego z Kempia, Władysława Jakubowskiego z Wierchowizki i Tadeusza hr. Platara z Wojciechowa, przyznali nagrody za konie i źrebięta dworskie.

Nagrody te przyznano za źrebięta pp.: P. Rogowskiemu z Kodrębia (rs. 50), Sergiuszowi Niemojewskiemu z Włoszczowy za dwa źrebięta (rs. 50) i Adamowi Michalskiemu z Borowna (rs. 25); zaś za klacze robocze pp.: Antoniemu Turskiemu z Wilkoszewic (rs. 50), Przemysławowi Rzewuskiemu z Kuchar (rs. 25), Wł. hr. Morsztynowi z Czaryża (rs. 25), Adamowi Michalskiemu z Borowna (rs. 50) i Stanisławowi Niemojewskiemu z Oleszna (rs. 50).

Jednocześnie delegat głównego zarządu stadnin rozdał nagrody włościanom za klacze: dwom po rs. 15, trzem po rs. 10 i po rs. 5, a za źrebięta jednemu rs. 20, trzem po rs. 15, czterem po rs. 10 i dwom po rs. 5.

Dzień wczorajszy zakończył się zebraniem ogólnem członków Towarzystwa wyścigowego pławieńskiego, na którym zdecydowano ostatecznie pozostawienie wyścigów nadal w Pławnie i dokonano wyborów do komitetu. Jak to było do przewidzenia, komitet w składzie swoim nie uległ żadnej zmianie.

ZE ŚWIATA.

× W konserwatorium muzycznym krakowskim rozpoczyna się kurs jesienny w d. 1-ym września. Dyrektorem konserwatorium jest dr. Wład. Żeleński. W skład grona profesorskiego wchodzi pp. Żeleński, Domaniewski, Barabasz, Brandys, Drozdowski i Płachecki (fortepjan), W. Singer (skrzypce), Fr. Stingel (wjolonczela), Wincenty Richling (organy). Kursy śpiewu solowego prowadzić będzie po raz pierwszy w r. b. nowo mianowany na to stanowisko p. Jan Gall.

× Budowa wielkich gmachów schroniska dla osieroconych chłopców w Galicji, fundacji ks. Aleksandra Lubomirskiego, jest już na ukończeniu.

× Ślub. D. 26-go b. m. odbył się w Ślemieniu ślub p. Wiktora Barabasza, dyrektora Towarzystwa muzycznego w Krakowie, z p. Jadwigą Orzechowską.

× Cudaczna sekta. Sekta nazarejczyków pojawiła się niedawno na Węgrzech. Jest to stowarzyszenie religijne, wieloma odznaczające się cnotami, ale w najwyższym stopniu ekscentryczne. Przedstawiciele jej np. zgłosili się temi czasy do burmistrza miasteczka Gysma, żądając, aby zezwolił na ukrzyżowanie jednego z członków sekty, uważającego się za Chrystusa Pana i pragnącego dostać się do nieba. W ten sposób zagadnięty burmistrz dowcipnie znalazł się z wysłańcami: „Dobrze, moi przyjaciele — rzekł do nich. — Nie mam prawa i nie chcę w nieczem uczuć waszych religijnych drażnić. Ukrzyżujcie zatem towarzysza swego, zapowiadam jednak, że jeżeli w ciągu trzech dni nie zmartwychwstanie, każę was wszystkich powieszać.” Po takiej zapowiedzi nazarejczycy odstąpili od wykonania zamiarów swoich.

× Zdrowie Stanleya ma być w bardzo niedobrym stanie, według niego samego przynajmniej. Piszę on pod d. 16-ym b. m. do jednego z przyjaciół, że od roku przeszło czuje jakby powolną utratę sił żywotnych. Stanley

znajduje się ciągle na kuracji w Murren, w berneńskim Oberlandzie.

× Apetyt na dekoracje należy do najgwałtowniejszych apetytów. W katastrofie z Saint-Mandé, jak wiadomo, zginęło mniej, niż 200 osób, do tej pory wszakże nadesłano przeszło 200 próśb o udzielenie medali ratunkowych.

× Zmienne losy. W Marsylii uwięziono w zesłą sobotę człowieka, walęsającego się po ulicach nago prawie. Śledztwo wykazało, iż był nim Gilbert, kapitan sztabu jeneralnego komuny, dowodzący swojego czasu oddziałem, który między innymi rozstrzelał arcybiskupa Darboya'a. Skazany na deportację do Nowej Kaledonii, powrócił po ogłoszeniu amnestji do Francji i żył od tam w ostatecznej nędzy. Wielkie czyny swoje z czasów komuny tem tłumaczy, iż nóż miał na gardle i że gdyby sam nie rozstrzelał, jegoby rozstrzelano. Obecnie, jak o łaskę, prosi, aby go ponownie do Nowej Kaledonii wysłano.

× Sprytny wybieg. Trzeba umieć sobie radzić. Umiejętności tej dali dowody oficerowie angielscy w czasie przyjęcia eskadry francuskiej w Portsmouth. Oficerowie tej ostatniej powzięli zamiar zwiedzenia w zesłą sobotę wystawy marynarki, otwartej obecnie w Londynie. Jakże tu jednak można było dopuścić do tego wobec faktu, iż wystawa przepelniona była trofeami, zdobytymi w różnych czasach przez Anglię na flocie francuskiej. Oficerowie zatem angielscy, poszedłszy po rozum do głowy, umówili się gości swoich w czasie piątkowego bankietu i balu tak ucześtować, aby ból głowy i inne przypadłości nazajutrz wykonaniu powziętego zamiaru przeszkodziły. Sprytny wybieg udał się w zupełności, francuzi całą sobotę przepędzili w Portsmouth.

× Wypadki kolejowe. Pomiędzy Bolonią a Florencją wszczął się d. 21-go b. m. pożar w wagonie kolejowym. Pięć osób wyskoczyło przez okna i poniosło ciężkie rany. — Pod Varese pociąg osobowy, złożony z 20-tu przepelnionych wagonów, spotkał się z pociągiem osobowym. Przeszło 20 osób jest rannych. Z liczby 26-ju osób, rannych w katastrofie kolejowej pod Zollikofen w Szwajcarii, zmarło w szpitalu trzy. Zabitych było od razu osób 16.

BANKI MYDLANE.

Trafła kosa na kamień.

Służąca odchodzi ze służby.

— Proszę pani o świadectwo.

— Cóż ja ci dam za świadectwo? Wiesz o tem dobrze, że jesteś do niczego. Przecież nie mogę ci napisać, żeś się sprawowała dobrze.

— To też tego nie chcę. Niech mi pani tylko napisze, żem przebyła u pani całe trzy miesiące. To za najlepsze świadectwo starczy...

Siódemka.

Gdzieby też siódemki znaleźć nie można było!

Mamy 7 cudów świata. Lira ma 7 strun. Pod Tebami walczyło 7 bohaterów. Toż samo miasto miało 7 głupców, Grecja zaś cała 7 mędrców. O Homera walczyło 7 miast. Siedmiu persów szło w zapasy o koronę. Faraon śnił o 7 chudych i 7 tłustych krowach. Na Egipcie spadło 7 plag. Salomon budował świątynię jerozolimską przez lat 7. Daniel siedział w jamie z 7 lwami. Nil wpada do morza 7 ujściami. Na 7 pagórkach stał Rzym starożytny, a panowało w nim 7 królów. Pogodę przepowiada 7 braci śpiących. Estetyka zna 7 sztuk wyzwolonych. Barwa tęczy z 7 kolorów się składa. Siedem dni ma tydzień. Któż nie zna 7 grzechów głównych i 7 uczynków miłosierdzia? Nawet miłość unosi nas w 7-me niebo i t. d. i t. d. i t. d.

Gdzieby bo siódemki znaleźć nie można było!

Na dworcu kolei.

Prowincjonalista do odprowadzającego go warszawiaka:

— A, niechże was djabli porwą, jakże tu u was drogo w tej Warszawie!...

?

— Wyobraź sobie: za porcję herbaty kazano mi zapłacić 2 ruble 50 kop.

— Jaktó? Za nic więcej?!

— Co miało być więcej! Jakiś tam głupi pokoiik na dobę i omnibus z kolei i na kolej.

NEKROLOGJA.

+ W sobotę, to jest dnia 29-go sierpnia, jako w pierwszą bolesną rocznicę śmierci

s. p. **CECYLI STEFAŃSKIEJ**, odbędzie się żałobne nabożeństwo w kościele na Powązkach, o godz. 10-jej zrana, na które pozostały mąż wraz z córką zapraszają krewnych i przyjaciół. — 2965

+ Dnia 28 sierpnia, to jest wpiątek, o godzinie 10-jej zrana, za duszę

s. p. **TEKLI ŁUCZEK**, odbędzie się nabożeństwo żałobne w kościele św. Ducha (paulińskim), na które wiernych w Chrystusie zaprasza się.

Stefanja z Boguszów ROHOZIŃSKA,

po długiej a ciężkiej chorobie, opatrzona św. sakramentami, zasnęła w Bogu dnia 22 sierpnia 1891 r. w Krakowie, przeżywszy lat 58. Nabożeństwo żałobne za jej duszę odprawione zostanie w kościele św. Piotra i Pawła na Koszykach w dniu 28 sierpnia, to jest w piątek, o g. 11-ej przed poł., po skończeniu którego nastąpi z tegoż kościoła wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski. Na te smutne obrzędy pogrzebu w nieutulonym żalu córka, zięć i wnuki zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych.

Osobne zaproszenia rozsyłane nie będą. 2863

† S. p. Tadeusz Ostolski,

inżynier-chemik, wychowawiec politechniki rygskiej i b. członek stowarzyszenia „Welecja”.

po krótkich lecz ciężkich cierpieniach przeniósł się do wieczności d. 25-go sierpnia r. b., przeżywszy lat 30. Nabożeństwo żałobne odbędzie się d. 28-go b. m., to jest w piątek, o godzinie 9-ej zrana, w kościele św. Krzyża, a następnie wyprowadzenie zwłok w tymże dniu i z tegoż kościoła, o godzinie 5-ej po południu, na cmentarz powązkowski. Na smutne te obrzędy zapraszają krewnych przyjaciół i znajomych w zastępstwie nieobecnej rodziny

—1178—

Koledzy.

† S. p. Franciszek Peuker,

komisarz barona Stieglitz, przeżywszy lat 87, zmarł dnia 25 sierpnia 1891 r. Pozostała wdowa, synowie, córki i wnuki zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo, odbyć się mające w kościele Wszystkich Świętych na Grzybowie, dnia 28 sierpnia, to jest w piątek, o godz. 10-ej i pół zrana, oraz na wyprowadzenie zwłok tegoż dnia i z tegoż kościoła, o godzinie 5-ej po południu, na cmentarz powązkowski.

2—1176—

† W dniu 28 sierpnia, w piątek, w kościele Przemienienia Pańskiego przy ulicy Miodowej, o godz. 10-ej rano, odbędzie się żałobne nabożeństwo za duszę

† S. p. TEOFILA POLASKIEGO,

rzeczywistego radcy stanu, b. członka senatu i komisji rządowej sprawiedliwości, jako w rocznicę śmierci, na które pozostała żona zaprasza krewnych, przyjaciół i kolegów zmarłego. —2958

B. p. DAWID LUBLINER,

KUPIEC,

przeżywszy lat 63, zmarł w m. Włocławku dnia 22-go b. m. i tamże pochowany został. W nieutulonym żalu pozostała rodzina zawiadamia o tym smutnym fakcie krewnych, przyjaciół i znajomych.

—2963—

Z Petersburga.

W Odesie, jak zaznacza *Odessk. wiestn.*, spekulanci, korzystając z chwili, rozpuszczali mnóstwo niepokojących pogłosek.

„Od dłuższego czasu krążyły tutaj—pisze wzmiankowana gazeta—najnieprawdopodobniejsze kaczki, a pomocą których spekulanci starali się podwyższyć tak już wysokie ceny zboża. Niedawno np. rozpuszczono pogłoskę, że zabroniony zostanie wywóz pszenicy oraz kukurydzy. Dzięki temu wymysłowi ceny obydwóch wymienionych produktów podskoczyły znacznie na giełdach zagranicznych. Kiedy zaś po zasięgnięciu pewniejszych informacji pogłoska ta okazała się zupełnie zmyśloną, spekulanci w lot znaleźli inne. Jedną z nich, wysłana depesza „terminowa” za granicę, głosi, że od pszenicy pobierane będzie wysokie cło wywozowe”.

„Jak dziś wiadomo, wszystkie te pogłoski okazały się fałszywymi; jedyne rozporządzenie, jakie od chwili ogłoszenia zakazu wywożenia żyta zostało wydanem, wymierzone jest przeciw tym tylko handlarzom zboża, którzy pragnęliby obejść zakaz, mieszając żyto do przeznaczanej na wywóz pszenicy. Że niema projektu ograniczenia wywozu pszenicy, ani ustanowienia dla niej cel wywozowych, o tem doniosło ministerjum finansów w urzędowym komunikacie.”

Niedziela zwraca uwagę na cały szereg projektowanych przedsięwzięć, których celem ma być głównie dostarczenie zarobku dotkniętej klęską nieurodzaju ludności oraz tej części mieszkańców państwa, którzy najwięcej ucierpiećby mogli na spodziewanej bądźco bądź drożyznie artykułów żywności. Do takich przedsięwzięć zalicza wzmiankowane czasopismo projekty budowy nowych linii kolejowych, re-

mont już istniejących, a głównie zamierzone budowy szos, na co asygnowano około 15 milj. rs.

Ważną dogodnością tych robót jest to, że mogą być one równomiernie podzielone pomiędzy różnymi miejscowościami, podczas gdy nowa kolej może iść tylko w jednym kierunku i dostarczyć zarobku najbliższej jedynie zamieszkałej ludności. Szosy znajdują się we wszystkich guberniach, więc też przy nich znajdują zarobek mieszkańcy rozmaitych okolic. Przytem roboty te są tanie i asygnowane na nie sumy prawie całkowicie pójdą na zarobek. Byłoby rzeczą wielce pożądaną, aby oprócz szos wzięte były pod uwagę drogi wodne, których uregulowanie możnaby było przy sposobności naprzód posunąć. Jest to kwestja bardzo ważna, a nie posuwano się głównie z powodu braku odpowiednich funduszy. Gdyby zaś z powodu wyjątkowych okoliczności przeznaczycie jednorazowo fundusze, które inaczej rozkładane są na lat kilka, wówczas sprawa uregulowania dróg wodnych skorzystałaby na tem znakomicie.”

Wil. wiestn. pisze:

„Skoro tylko za granicą dowiedziano się o wydanym zakazie wywozu żyta z Rosji, wnet posypały się depesze kupców ruskich, oraz komisjonerów z zaleceniem skupienia bez względu na cenę całej gotowej ilości żyta i mąki, jakie tylko da się dostarczyć do portów i na granicę przed 27-ym b. m. Od głównych kupców i komisjonerów pobiegły znów depesze do drugorzędnych i trzeciorzędnych agentów, którzy z gorliwością psów gończych rzucili się do wsi i wiosek skupować zboże, gdzie je tylko znaleźli już omłóconem, z warunkiem dostawy do stacyi kolei, stosownie do odległości od punktów pogranicznych, na 20—22-go b. m. Ceny zaczęły rosnać w mgnieniu oka i w ciągu kilku dni podniosły się do 1 rs. 40 kop., a nawet 1 rs. 50 kop. za pud. Obywatele ziemscy użyli wszelkich środków, aby tylko czempredziej omłócić zboże, robotnikom i właścicielom furmanek płacono podwójne ceny i tylko brak worków, oraz środków transportowych kładł pewną tamę owej gorączce, która opanowała cały kraj północno-zachodni. W wielu miasteczkach spekulanci zakupili cały gotowy zapas zboża, znajdujący się w młynach, a w piekarniach cały zapas mąki żytniej, tak, że chleb podróżował od razu o kopiejkę, a nawet i więcej.”

„Obecnie już gorączka owa ustała, dziś bowiem zaczyna już obowiązywać zakaz wywozu żyta, mąki żytniej i otręb za granicę”.

W tych dniach, jak donosi *Praw. wiestn.*, komisja, złożona z prawników (między innymi przyjmował w niej udział adw. Włodzimierz Spasowicz) rozstrzygnęła konkurs międzynarodowy za najlepsze dzieło o znaczeniu Johna Howarda w sprawie reformy więzień. Nagrodzeni medalami złotymi z premjum 1,000 fr. są: inspektor więzień w Anglii Arthur Griffiths, oraz członek rady towarzystwa więzień francuzkich Albert Rivier. Srebrny medal otrzymał anglik E. A. Caralet. Wzmianki zaszczytne uzyskali: B. A. Bain i A. Dolmatów.

Komitet ministerjum oświaty donosi za pośrednictwem *Praw. wiestn.*, iż pierwsza nagroda na konkursie za najlepszy podręcznik dla szkół profesjonalnych przyznana została inżynierowi cywilnemu Wiktorowi Ewaldowi, autorowi podręcznika „Materiały budowlane”. Ogółem na konkurs nadesłano pięć podręczników.

Telegramy „Kurjera Warszawskiego”.

UMOWY HANDLOWE.

Berlin 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.)—Układy, prowadzone przez delegatów niemieckich, włoskich i austriackich w Monachjum, celem zawarcia wspólnego traktatu handlowego, postępują szybko i pomyślnie naprzód. Jest nadzieja, że wpłyną one na zmianę poglądów w Szwajcarii i że układy z rzeczpospolitą wkrótce będą wznowione. Później rozpoczną się rokowania o zawarcie traktatu handlowego z Belgią, Serbią i Rumunją. W listopadzie traktaty przedstawione być mają parlamentom do zatwierdzenia.

MANIFESTACJE CHORWACKIE.

Zagrzeb 27-go sierpnia. (T. pryw. Kur. W.)—Podczas wczorajszego odkrycia pomnika Kacicza burmistrz Zagrzebia Amrus i poseł dalmatyński Bulat wygłosili mowy, w których wysławiali jedność Chorwacji i Dalmacji. Ban chorwacki, hr. Kuen-Hederwary, mówił o Kaciczu, jako poecie. W bankiecie, jaki odbył się wieczorem, ban nie uczestniczył, jakkolwiek przyjął wpiery zaproszenie. Wsku-

tek tego nie przyszło do zamierzonej demonstracji na rzecz idei zjednoczenia Chorwacji i Dalmacji w jedną całość. Na ulicach dla utrzymania porządku stały pikiety ułańskie. (Aj. półn.)

Wiedeń 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.)—Z powodu manifestacji zagrzebskich oświadcza *Fremdenblatt*: Kwestja prawnopaństwowa połączenia Dalmacji z Chorwacją nie będzie postawiona przez to z pewnością na porządku dziennym. Zresztą nie było dotąd precedensu, aby na wystawach jednoczono królestwa. Młodochorwaci dalmatyńscy entuzjazmują się dla Dawida Starcewicz i urządzają na cześć jego owacje, wskutek czego rząd węgierski i starochorwackie stronnictwo nie pośpieszą zapewne z uznaniem podobnych żywiołów opozycyjnych. (Aj. półn.)

CYKLON.

Paryż 27-go sierpnia. (Tel. pryw. Kur. War.)—Spustoszenia na Martynice mają być przerażające. Cała ludność zesłała do kija żebraczego. Plantacje znikły bez śladu. Gdyby nie pomoc wysp sąsiednich, mieszkańcy wyginęliby z głodu. Liczbę zabitych oznaczają na 500, szkody materialne na 50 milionów franków. Handel ustał.

BURZE SIERPNIOWE.

Rzym 27-go sierpnia. (T. pryw. Kur. W.)—Grady i burze wyrządziły w ostatnich trzech dniach wielkie spustoszenia w północnych Włoszech, zwłaszcza w okolicach Brescii i Bergamo. Jezioro Como wystąpiło z brzegów. Letnicy w dolinie Valtellina skutkiem wylania rzek odcięci od świata.

Wiedeń 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.)—Zarząd marynarki domagać się będzie od delegacji wspólnych kredytu 36 milj. złr. na rekonstrukcję floty. Liczba pancerników i torpedowców ma być zwiększona.

Lwów 27-go sierpnia. (Tel. pr. Kur. War.)—Synod kościoła grecko-katolickiego zbierze się tutaj w d. 24-ym września.

Lwów 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.)—Rząd przeznaczył na częściową regulację Dniestru 94,000 złr., jako sumę tymczasową.

Zakopane 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.)—Ks. Hohenlohe-Schillingsfürst rozpoczął od pewnego czasu na spornych parcelach w t. zw. „Zabiem” przy Morskiem Oku polowanie na alpejskie kozice, czem demonstracyjnie narusza cesarskie rozporządzenie z d. 19-go lipca 1869-go r., zakazujące bezwzględnie polowania na te zwierzęta w Tatrach galicyjskich; zarazem jest to nowy gwałt, popełniany na prywatnej własności tutejszych obywateli. Zgorszona opinia tutejsza domaga się z tego powodu przykładowego ukarania winnych. Odpowiednie kroki w tym względzie poczynione będą wkrótce do właściwych władz, gdyby te jednak pozostały bez skutku, posłowie galicyjscy do rady państwa poruszą w Wiedniu tę sprawę. Na miejscu niema nikogo, kto by się odważył ująć za prawami galicyjskich posiadaczy.

Berlin 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.)—Dzisiejsza *Saale Zeitung* powiada z powodu toastu cesarskiego w Merseburgu: Były to poważne słowa w przytłumionym nieco tonie wygłoszone, nie bez odcięcia rezygnacji i troski, w każdym razie jednak stwierdzające gotowość do wszystkiego.

Berlin 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.)—Dowiedziano się, że książę Kumberlandji w ostatnich czasach wyasygnował znaczne sumy na tajne cele prasowe. Władze pruskie zaostrzyły przeto czujność i surowo ścigać będą aspiracje welfickie.

Berlin 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.)—Zapewniają, że arcybiskupem gnieźnieńskim mianowany będzie, wbrew dawniejszym zamiarom, prałat niemiecki.

Berlin 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.)—*Vossische Ztg.* zaprzecza doniesieniom, jakoby Emin basza przybył do Wadelai i zaręcza, że tenże po stoczeniu szeregu potyczek z krajowcami przybył raczej z dr. Stuhlmanem do Tanganyika.

Paryż 27-go sierpnia. (Tel. pryw. Kur. W.)—Ruch wojsk, mających uczestniczyć w wielkich manewrach, rozpoczął się.

Paryż 27-go sierpnia. (Tel. pr. Kurj. W.) — Hrabia Paryża uwiadomił gabinet, że drugiemu synowi swojemu, ks. Ferdynandowi orleańskiemu, zamierza nadać tytuł księcia Montpensier, noszony do niedawna przez zmarłego jego stryja.

Londyn 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — Eskadra francuzka odplynęła wczoraj z Portsmouth do Cherbourga.

Konstantynopol 27-go sierpnia. (Tel. pryw. Kur. War.) — Rabusie wypuścili Raymonda po otrzymaniu żadanego okupu.

Belgrad 27-go sierpnia. (Tel. pr. K. W.) — Rząd bułgarski zapytał tutaj poufnie o przyczynach gromadzenia większych wojsk serbskich nad granicą bułgarską i otrzymał uspokajające zapewnienia.

Belgrad 27-go sierpnia. (Tel. pryw. K. W.) — Niezawisły organ klerykalny, *Dnevny list*, dowodzi w artykule wstępnym, że wielka i silna Serbia leży w ekonomicznym i politycznym interesie Austrii, która szuka na półwyspie bałkańskim jaknajszerszego zbytu dla swojej produkcji.

ODPOWIEDZI REDAKCJI.

— **Panu X. Y.** — Żądanych szczegółów o szkole przemysłowej w Bazylei udzielić sz. panu nie możemy. Nadmieniamy tylko, iż tego rodzaju szkoły w Szwajcarii, jakkolwiek stoja dość wysoko, nie przedstawiają jednak dla nas wiele interesu, gdyż są ściśle zastosowane do warunków i potrzeb miejscowych. Zakres ich jest znacznie mniejszy od zakresu szkół przemysłowych w Niemczech lub we Francji.

— **Panu A. Pietrz.**, *prenumeratorem z ul. Sosnowej.* — Sprawę, podniesioną przez sz. pana w przedmiocie udziału wspólnika w wygranej, może tylko rozstrzygnąć urząd loterii lub też warszawski kantor Banku państwa. O ile możemy wnieść z wydanym w tej mierze przepisem, to osoba, o której sz. pan wspomina, nie może mieć pretensji do wygranej, jaka padła w klasie II-ej.

— **Opiekunowi.** — Trzyklasowa szkoła z nauką rzemiosł imienia Konarskiego istnieje na Nowem Mieście pod № 4-ym. Kurs nauk 6-letni, w każdej klasie są dwa oddziały. Opiata roczna rs. 10. Do podania na imię inspektora szkoły należy dołączyć metrykę, świadectwo szczonej osoby i pochodzenia. Do 1-ej klasy 1-go oddziału przyjmują się dzieci od lat 9—13, umiejące czytać i pisać po rusku, opowiadać treść przeczytanego i rachować w zakresie 4-eh działań arytmetycznych. W szkole, oprócz przedmiotów naukowych, wykładają rzemiosła ręczne (słoid); obecnie prowadzone są tylko warsztaty: ślusarski, tokarski i stolarski.

— **Panu Grinbergowi.** — To zależy będzie od zasady, jaką zwierzchność przyjmie przy otwieraniu szkół dentystycznych.

— **Pani Marii S.** — Wiceprezes teatrów rządowych Poland jest obecnie w Warszawie, mieszka w gmachu teatru.

— **Stalemu prenumeratorem.** — O sposobie odbioru rzeczy, wysłanych do Torunia, może tylko sz. pana objaśnić jaki dom ekspedycyjny, specjalnie zajmujący się podobnego rodzaju interesami.

— **Panu W. Ł.** — Interosami spółki handlowej pod firmą „Przedsiębiorstwo kopalń marmurów kieleckich“ w Warszawie zajmuje się mecenas Józef Kokeli, w Kielcach zaś p. A. Welka.

GIEŁDA.

Warszawa d. 27-go sierpnia.

Dzisiejsze poranne szacowania berlińskie brzmiały znów nader niezgodnie, zapowiadały bowiem 202.50, 202.75 i 203.50 na wrzesień r. b., co odpowiada kursom 49.37½, 49.32½ i 49.15 bez kosztów, a otrzymane nadto depesze stwierdzały raczej mocniejsze usposobienie giełdy tamtejszej. Nasze zebranie rozpoczęło obroty względnie tanim kursem 49.10 (równia 203.70 m. bez kosztów) za Berlin wplątowny i obniżyło tę cenę pod naciskiem papieru eksportowego i regulacyjnego do 48.90 (t. j. 204.50 m. za 100 rs.). Różnica tworzyły dzisiaj 20 kop. na korzyść rubli, a przy uwzględnieniu wczorajszego końcowego kursu 65 kop. na korzyść Berlina. Główny interes giełdy walutowej rozgrywał się dziś na polu dostaw, których robiono bardzo wiele. Sprzedano dostawy z odbiorem codziennym według woli kupującego do końca grudnia r. b. po 49.62½ i 49.60, do końca listopada r. b. po 49.75, 49.70, 49.65 i 49.45, do d. 13-go listopada r. b. po 49.55 i do końca września r. b. po 49.45, 49.42½ i 49.40, z odbiorem stałym w końcu grudnia r. b. po 49.55, w końcu listopada po 49.40 i 49.35, w końcu października r. b. po 49.35, w d. 7-ym października r. b. po 49.35 i w końcu b. m. po 49 i 48.97½, a z odbiorem codziennym względnie do woli zbywającego od połowy września do końca października r. b. po 49.35 i do końca września r. b. po 49.30.

Waluty obce w średnim ruchu. Krótkim Berlinem obracano po 49.10, 49.05, 49.02½, 49, 48.97½, 48.95, 48.92½ i 48.90, przeważnie jednak po kursach 49, 48.97½ i 48.95. Trzymiesięczny Królewiec oddawano po 48.65, a inne niemieckie krótkoterminowe miasta bankowe po 48.90, 48.87½ i 48.85. Londyn krótki brano po 9.95 i 9.94. Paryż krótki kupowano po 39.45. Wiedeń krótki bez ruchu.

Wartość walut nie notowanych urzędownie: przekazy krótkie na Paryż 39.55 i na Wiedeń 84.60.

W papierach obrotu niewielki i ospale, przy tendencji bardzo słabej. Żądano za listy likwidacyjne po 97.25 i 96.85, względnie do wielkości odcinków, a otrzymano 97 za kilka tysięcy rubli w sztukach dużych. Wschodnie pożyczki w zaoferowaniu nominalnem po 101.50 II em. i po 101.75 III em. Za pożyczkę 4% wewnętrzną z roku 1887-go I-ej em. chciano osiągnąć 96.50, kupiono kilka tys. po 96.

Listy zastawne ziemskie starano się umieścić po 100.50 I s. i po 100. — II, III, IV i V-ej s., a umieszczono kilkanaście tysięcy V-ej ser. po 99.60 99.50, oraz opatrzone stemplem niemieckim po 99.75. Listy zastawne miasta Warszawy ofiarowano po 101.15 I-ej ser., po 100.40 II-ej ser., po 99.70 III-ej ser. i po 99.50 IV i V serji, a otrzymano za kilka tysięcy III, IV i V-ej s. 99.

Zapłacono rs. 1.59½ i 1.60 za kilka tys. rubli kuponów celnych, oraz za kilkadziesiąt tysięcy marek w gotówce po 49, 49.05 i 49.10, przy żądaniu po 1.61 za kupony celne, 49¼ kop. za marki, 85 kop. za guldeny i 39¾ kop. za franki.

Godzina 12. Usposobienie giełdy dla walut obcych słabsze.

Nieurzędowo żądano za Berlin krótki 49.20; za Londyn krótki 9.95, za Paryż krótki 39.60 i za Wiedeń krótki 84.60.

Okowita. Wskutek podniesienia się cen okowity w Hamburgu i obniżki kursu rubla w Berlinie, cena okowity w Warszawie wynosi:

rs. 11.49⁶ rs. 11.55⁹ za 100% netto
rs. 9.15 rs. 9.20 za 78% — 2%.

Hamburg notuje 25-go b. m. 39¼, placono, przy żądaniu 40 kop.

Cena warsz. Tow. odc. i sprz. spir. 11.45.

Sprawozdania z targów.

Targ zbożowy na placu Witkowskiego w dniu 27-ym sierpnia. Usposobienie targu w dniu dzisiejszym było mocne, z powodu małych dowozów ziarna, ponieważ ostatnio ceny nie zachęcały rolników do młócki. Pszenicy dowieziono 300 korey, wyborow osiągało 8.60, 8.70 do 8.75, wiała 8.40, pstra 8.25. Żyta również 300 korey wystawiono na sprzedaż, wyborowe placono po 6.60 do 6.85, średnie po 6.15 do 6.45. Owsa tylko 60 korey dostarczono, kupowano stosownie do gatunku po 3.30 do 3.60.

Magazyny tranzytowe przy stacji Praga kolei warszawsko-terespolskiej.

Sprawozdanie z dnia 26-go sierpnia 1891 r.

	wyszło:	pozostaje:
Żyta	— wagonów	5 wagonów
Owsa	— " "	1 " "
Mąki żytniej	— " "	— " "
Mąki pszennej	1 " "	— " "
Kaszy jaglanej	— " "	249 " "
Kaszy gryczanej	— " "	— " "
Ryżu	2 " "	13 " "
Pszenicy	— " "	7 " "
Jęczmienia	— " "	— " "
Grochu	— " "	1 " "
Gryki	— " "	— " "
Cebuli	— " "	— " "
Fasoli	— " "	— " "
Łoju	— " "	3 " "
Makuchów	— " "	24 " "
Mąki kartoflanej	— " "	17 " "
Cukru	— " "	2 " "
Rodzenków	— " "	1 " "
Zelaza	— " "	5 " "
Tranu	— " "	— " "
Razem 3 wagonów		328 wagonów.

Ceny zboża wynosiły:

Żyto . . . . . od 100 do 110 kop. za pud.
Owies . . . . . od — do 95 " " "
Kasza jaglana . . . . . od 100 do 125 " " "
Kasza gryczana . . . . . od 110 do 125 " " "

Dowozy zboża do Gdańska są w chwili obecnej bardzo znaczne. Tabor kolei żelaznych zwłaszcza malborsko-mławskiej zupełnie jest zajęty. W sobotę przybyło do Gdańska żytni samego 150 wagonów. Kolej malborsko-mławska przeznaczyła 200 odkrytych wagonów pod transporty zbożowe, aby można całą ilość znajdującą się w drodze żyta jeszcze przed 27-ym sierpnia przewieźć przez granicę.

Toruń 24-go sierpnia. — Usposobienie dobre, powietrze zmienne. Pszenica tranzyto pstra 120 do 130 funt. 175 do 195 mar. (przy kursie 209 mar. za 100 funt., rs. 1 kop. 36 do rs. 1 kop. 51 za pud.). Jasna 120 do 130 funt. 180 mar. do 200 mar. (rs. 1 kop. 40 do rs. 1 kop. 56 za pud.). Żyto tranzyto 115 funt. do 128 funt. 175 do 190 mar. (rs. 1 kop. 36 do rs. 1 kop. 48 za pud.). Jęczmień tranzyto 120 do 140 m. (93 do 1.0 kop.). Owies tranzyto 120 do 125 m. (93 do 97 kop.). Groch tranzyto 130 do 150 mar. (101 do 117 kop.) Rzepak tranzyto 230 do 245 mar. (rs. 1 kop. 79 do rs. 1.90). Łubin niebieski 90 do 100 mar. (54 do 62 kop.). Łubin złoty 95 do 105 m. (57 do 65 kop.). Wyka 125 do 135 m. (81 do 89 kop.). Wszystko za 1,000 kil. Makuchy rzepakowe 6.20 do 6.70 m. (96 do 104 kop.). Makuchy lniane 6.50 do 6.80 m. (101 do 106 kop.). Otręby żytnie 6.50 do 6.80 m. (93 do 100 kop.). Otręby pszenne 6.00 do 6.10 m. (93 do 100 kop.). Konieczna czerwona 25 do 40 m. (rs. 8.90 do 6.24). Konieczna biała 30 do 50 m. (rs. 4.68 do 7.80). Tymotka 16 do 20 mar. (rs. 2.50 do rs. 3.12 za pud.). Wszystko za 50 kilogramów.

Libawa 24-go sierpnia. — Żyto (z gwarancją 120 funt. hol.) bez zmiany, ruskie 148 do 145 kop., cięższe 146 do 148 kop., litewskie 130 do 135 kop., Owies biały bez zmiany, litewski suchy 78 kop., kurl. i litewski wyborowy 89 kop., wyborowy biały 91 do 92 kop., w wysokich gatunkach 94 do 95 kop., owies szarpany (bez ości) bez ruchu; owies czarny w towarze gotowym słabo, wyborowy 80 kop., zwyczajny 79 kop., owies czarno-pstry 75 kop. Jęczmień słabo, dobry kurlandzki 96 do 97 kop., litewski dobry 96 do 97 kop., (za 100 funt. hol.), na paszę suchy 93 kop. Pszenica bez nabywców. Hreczka

(z gwarancją wagi 100 funt. hol.) 100 kop., lżejsza 94 do 95 kop. Groch suchy mocno, na paszę 108 do 107 kop. Bób 96 do 97 kop. Siemię lniane wyżej, 128 do 145 kop. Makuchy lniane i konopne bez ruchu. Otręby pszenne i żytnie bez pokupu. w dniu 19-ym i 20-ym sierpnia wynosił: 622 wag. żyta, 6 wag. jęczmienia, 90 wagony owsa i 86 wag. różnych innych towarów.

Gmiel. *Poznań 22-go sierpnia.* Na tutejszym rynku chmielu usposobienie wzmożono się cokolwiek w ciągu ostatnich dni kilku, dzięki licznemu zleceniom kupna nadesłanym z Bawarii. Ceny są lepsze, a średnie gatunki towaru, które zupełnie nie miały pokupu, teraz dość łatwo znajdują nabywców. Tutejsi właściciele browarów kupują chmiel w najlepszym gatunku. Producenti, pomimo dość niskich cen jeszcze, chętnie oddają swój towar. Placono za chmiel z 1890 r. 50 do 70 m., względnie do gatunku, w sprzedaży częstokroć o 10 m. drożej. Skutkiem niestajęcej pogody zbiory tego-rogocina ulegną opóźnieniu.

Okowita. *Hamburg 22-go sierpnia* (sprawozdanie tygodniowe). — Spirytus w ciągu ubiegłego tygodnia podlegał w Hamburgu bardzo znacznym wahaniom, przy żywych obrotach. Rozpoczęto tydzień w bardzo mocnem usposobieniu, gdyż spekulacja dała bodźca panującą na rynku zbożowym gorączka, równie jak i trwająca wciąż dżdżysta pogoda, do ponownych znacznych zakupów spekulacyjnych i trwożliwych zlecen pokryciowych, przyczem placono ceny zupełnie nieregulowane, a nawet znacznie podniesione. Po takim przewrocie musiała nastąpić silna reakcja. Niezwykle podniesione ceny wywpały liczne realizacje, wobec których kupujący zachowywali się wstrzeźliwie tak dalece, iż ceny na kampanję bieżącą jeszcze we czwartek zepchnięte zostały o 1½ m., a na nową kampanję o ½ m. niżej od poziomu cen końcowych z tygodnia poprzedniego. Przy tak obniżonych cenach, pojawiła się ponownie żywa chęć kupa na wszystkie terminy, podtrzymana przez powracające wzmocnienie tendencji giełd zbożowych i ponowne pogorszenie się pogody. Co się tyczy sytuacji artykułu, to zaznaczyć należy, iż Cesarstwo i Królestwo wstrzymują się zupełnie od sprzedaży, a o ewentualnych dostawach z krajów tych z nowej kampanji nie można sobie wyrobić obecnie żadnego zdania. Wewnątrz kraju plaćca niezwykłe wysokie ceny, które tymczasem wyłączają zupełnie możność sprzedaży na eksport. W chwili obecnej Czechi wyłącznie zupatrują rynek hamburski w rzeczywiście towar na sprzedaż, a mianowicie tylko na dostawy woła na przyszłą wiosnę i lat. Z drugiej strony, fabrykanci tutejsi zachowują się wobec trądzniejszego żywego ruchu cen najzupełniej wycofując, tak dalece, iż kupujący rekrutują się prawie wyłącznie ze spekulantów. Skargi na rozszerzającą się wciąż zarazę kartofli urzymują się w dalszym ciągu, a poważne obawy o ziemniaki, przy panującej bezustannie dżdżystej pogodzie, są bezspornie usprawiedliwione, aczkolwiek najbliższe tygodnie mogą jeszcze ostateczny rezultat znacznie pomysłniej wycełkować, tak dalece, iż trwożliwi obecnie wyobrażają, naturalnie jeżeli pogoda ustali się ostatecznie i będzie sucho i ciepło. Niezwykła sytuacja rynków zbożowych usprawiedliwia najzupełniej wysokie ceny spirytusu, nie należy zapominać jednak o bieżących, bardzo znacznych zobowiązaniach zwykłych spekulacji, skutkiem których przy realizacjach zysków, rynek podlegał bdnie silnym wahaniom, podczas gdy zdrowe zasady, na jakichceny będzie można oprzeć, dadzą się oznaczyć dopiero po otrzymaniu ostatecznych wyników kopania kartofli. Notowano ni wywóz: na sierpień i sierpień-wrzesień 39¼ mar., 4¼ mar., 35¼ mar., 39 mar., dziś 3¼ mar., placono, 39¼ mar. w zaoferowaniu, 35¼ mar. w poszukiwaniu; w wrzesień-październik 39¼ mar., 40¼ mar., 35¼ mar., 30 mar., dziś 3¼ mar., placono, 38¼ mar. w zaoferowaniu i poszukiwaniu, na październik-listopad 39¼ mar., 40¼ mar., 35¼ mar., 39 mar., dziś 3¼ mar., placono, 3¼ mar. w zaoferowaniu i poszukiwaniu; na listopad-grudzień 3¼ mar., 39¼ mar., 37¼ mar., 38¼ mar., placono, dziś 3¼ mar. w zaoferowaniu, 3 mar. w poszukiwaniu; na grudzień-maj 1891/2, 37¼ mar., 39¼ mar., 37 mar., 37¼ mar., placono, dziś 37¼ mar. w zaoferowaniu, 37¼ mar. w poszukiwaniu; na kwiecień-maj 1892 r. 37¼ mar., 39 mar., 36¼ mar., 37¼ mar., placono, dziś 3¼ mar. w zaoferowaniu i poszukiwaniu. Kurs w Hamburgu 207.50 mar. za 100 rs.

BIURO INFORMACYJNE O NEDZY WYJĄTKOWEJ

sprawdzonej przez siostry miłosierdzia, poleca miłosierdzu publiczności warszawskiej: Tamka № 35. — Posiedzenie dnia 13 sierpnia 1891 r.

Nr domu	Ulica	Nazwisko lub initiale	U W A G I
3	Młynarska	Szymcakovska Wdowa, dzieci drob. 4-go.	
24	Wolska	Płoszkiewicz F. Mąż chorey, dzieci dr. 5.	
39	Krochmal.	Miedzianowska Mąż ciężko chorey, dz. dr. 4.	
26	Wilcza	Stańczykowska Mąż w Brazylji, dz. drob. 4 matka stara.	
78	Gizybows.	Gitla Handfus Wdowa chora, dz. dr. 6.	
71	Dzielna	Witkowska K. Wdowa, dzieci drob. 4.	
58	Nowolipie	Kowalska Paul. Wdowa, dzieci dr. 5.	
36	Nowolipie	Jasińska Józ. Mąż chorey, dzieci dr. 4.	
5	Golebia	Wodzyńska Fl. Wdowa, dzieci dr. 3.	
6	Kacza	Krawczyńska Sparaliżowana.	
10	Furmańsk	Miejejevska E. Mąż chorey, dzieci drob. 4-ro, matka stara.	
845	Praga Wil.	Biedrowska Józ Mąż zmarł obecnie, dz. dr. 4.	
52	Solec	Jaworucki Wal Zona ciężko chora, dz. dr. 3.	
1	NowPraga	Piwowska M. Mąż nieobecny, dz. dr. 4.	
18	Praga Kęp.	Jakubowski An Wdowiec, dzieci dr. 5.	

ANANASY

sprzedaje biuro Ludwika hr. Krasińskiego, **Krakowskie-Przedmieście nr 7.** Sztuki większe po rs. 1 kop. 30 a mniejsze po rs 1 kop. 10 za funt. Kupujący od razu otrzymują 15% rabatu. 2939

— Zegary regulatory, gabinetowe, salonowe i różne fantazyjne w największym wyborze poleca skład zegarków i wyrobów jubilerskich **M. J. Augustynowicza, Krak.-Przedm. nr 7.** 844

ZARZĄD Azowsko-Dońskiego Banku Handlowego

podaje niniejszem do publicznej wiadomości, iż na mocy zezwolenia pana ministra finansów, wypuszcza drugą emisję akcji banku w ilości czterech tysięcy sztuk na sumę rs. 1,000,000.

Blizsze wiadomości powziąć można w biurze miejscowego oddziału banku (ulica Czysta nr 8). 1179r

— Dr **Stanisław Markusfeld** po powrocie z zagranicy przyjmuje jak dawniej: w domu (Tłomackie 3) rano do 10-ej i od 5—7 po poł. W lecznicy II (Nowo-Miodowa 2) od 10—11. Choroby skórne, weneryczne i organów moczopłciowych. 2912

Właścicielka magazynu **AU PRINTEMPS** Erywańska 9 wyjechała do Wiednia i Paryża. 2931

— **Maurycy Fuks**, adwokat przysięgły, Orła 6, powrócił. 1174r

— Dr **A. A. Puławski** powrócił. Świętokrzyska 25. 5—6. 2935

— Dr med. **Adolf Kozerski**, odbywszy praktykę szpitalną jako hospitant kliniki profesora Kaposi'ego w Wiedniu, udziela porady lekarskiej w chorobach skórnych i wenerycznych rano do 9^{1/2}, po poł. 4—6. Od 1—2 przyjmuje wyłącznie kobiety. Prózna nr 3. 2802

— Dr **Władysław Wróblewski** powrócił. Plac Warecki nr 6. 2953

SARA
właścicielka magazynu mód, ulica Długa nr 53, powróciła z zagranicy. 2957

— Oddawna znana, wypróbowanej dobroci **Woda Cytery** (L'Eau de Cythère), zapobiegająca siwieniu włosów i przywracająca siwym włosom pierwotną naturalną ich barwę, znajduje się w sprzedaży w głównym składzie u L. Henry 151, Ulica Montmartre w Paryżu oraz w znaczniejszych magazynach perfumeryj w Warszawie. 1014r

OGŁOSZENIE.

WARSZAWSKI Kantor Banku Państwa

podaje do powszechnej wiadomości, że w dniu 31 sierpnia (12 września) b. r., o godzinie 11-ej zrana, odbędzie się w tymże kantorze w obecności deputatów od właściwych władz, publiczne posiedzenie celem włożenia do kół numerów 4° obligów skarbu Królestwa Polskiego i następnie losowanie takowych. 1173r

Dlaczego je lubię.

Ubóstwiam **Mydło Congo**, co upaja wonią, Rączki mej lubej kryje niby aksamitem, A technienie jej nadaje zapach, jaki ronią Róże rozkwitłe zrana pod niebios błękitem. Mydło to firmy **Wiktora Vaisier w Paryżu**.

Reprezentant na Królestwo Polskie p. A. Lipink utrzymujący magazyn perfumeryj w Warszawie. 956r

KAZIMIERZ BUDNY

p. adwokat, przysięgł, przeprowadził się na ulicę Trebacką nr 4 (dom Schejblera). 1175r

Dla uczącej się młodzieży.
Skład Papieru, Materiałów piśmiennych i rysunkowych
WŁADYSŁAWA BEDNAWSKIEGO, przy ul. Miodowej № 497B.
Z rozpoczynającym się rokiem szkolnym przygotował wielki zapas: Kasetów wszelkiej liniatury, oraz przyborów szkolnych, jako to: Tornistry, Rajsobrety, Rajsoszyny, Rajsceugi, Scyzoryki, Piórniki, Farby, Kałamarze etc. etc. poleca także: **Wzory** kaligraficzne Teofila Kosińskiego, z dokładnym wykładem nauki pięknego pisma. 1146

Zarząd Drogi Żel. Nadwiślańskiej podaje publiczną wiadomość, że według zawiązania p. J. Tokara, duplikat listu frachtowego Warszawa, Minkowice № 30210 z d. 4 Sierpnia 1891 r., na towar adresowany na okaziciela, a składający się z 12 c. wagi 85 pud. 10 funt., wyrobów wełnianych zaginionym został.
Wskutek czego towar wydanym będzie p. P. Golszejnowi, na mocy przepisów obowiązujących. 1899r

Konstancja Swolynska
Przełożona Pensji Żeńskiej 4-klasowej,
Nowy-Swiat № 42,
zawiadamia Szan. Rodziców i Opiekunów, że kurs nauk rozpocznie się 20 Sierpnia (1 Września). Zapis uczennic przychodzić i pensjonarek, przyjmowanych będzie codziennie od (20) Sierpnia, rano od 10—12 i od 4 do 6 po południu. 1820R

500 rs. wypłaci firma nowo utworzona **SKŁAD** 500 rs.
Kachetyńskich Win ALAZAN, jeżeli okaza się nienaturalnymi. Sprzedaż odbywa się na Krakowskim-Przedmieściu № 85, ceny butelki od 40 kop. do 3 rs., dla kupców zaś na wiadra od 6 do 20 rs. Dla kupujących hurtem odstępkuje się procent. 1078

Właściciel księżę **Andronikow**.
Przełożony Szkoły Prywanej Męzkiej 2-klasowej,

z oddziałem przygotowawczym, przy ulicy Świętojerskiej 18, zawiadamia Rodziców i Opiekunów, iż zapis uczniów trwa codziennie od 9-ej do 3-ej. Kurs nauk rozpoczyna się w d. 20 Sierpnia (1 Września).—Rada Kolegjalny **Józef Górski**, b. Inspektor w szkołach rządowych. 1150

Najtrwalsze Metlaczkie Posadzki z Terrakoty, do kościołów, sklepów, kuchen, kąpielni, korytarzy i t. d.
Lastrico, Mozaika, Piece białe i majolikowe. Kuchnie i Wanny
Maksymilian Harczyk, Warszawa, Krakowskie-Przedmieście 7. 1350R

Syndyk tymczasowy masy upadłości Braci Padowicz.

Na zasadzie art. 503 K. H. wzywa wszystkich wierzycieli upadłości, aby w ciągu dni 40 od dnia dzisiejszego, stawili się przed niżej podpisanym syndykiem, osobiście lub przez pełnomocników i oświadczyli z jakiego tytułu i w jakiej summie są wierzycielami, oraz aby dowody swych wierzycielności złożyli na ręce syndyka lub w Kancelarii Sądu Handlowego Warszawskiego.
Warszawa, 13 (26) Sierpnia 1891 r.
Benedykt Kronenblech, Adwokat Przysięgły. 1145

Upraszam **W. K. Dutkiewicza**, byłego współwłaściciela firmy fotograficznej „Kloch i Dutkiewicz,” o łaskawe podanie swego adresu.

Władysław Berson, 1144
Elektoralna 5.

TRUMNY metalowe, WIENICE

od 25 do 120 cm. średnicy, od 75 kop. do rs. 180. Gerlandy i Kwiaty. Szarfy z napisem.—Handlującym rabat.—Fabryka Lamp, Latarni, Wyrobów Metalowych
Nowy-Swiat 70, 1898r

F. TRELLE.

OBIADY
gospodarskie, smaczne i zdrowe, na świeżem, wyborowym maśle, po 30 i 40 kop. Marszałkowska 142, mieszcz. 1, **Emilia Zejda**. 1148

DLA UCZNIÓW:
Mundury, Szyniele, Bluzy z materiałów fabryk renomowanych, poleca Magazyn Ubiorów Dziecinnych **S. Przeddzieckiego** w WARSZAWIE, 1184
Ul. Hr. Kotzebue, róg Wierzbowej.

Na wyjazd do Kijowa,
potrzebna kompletnie uzdolniona panna do statków.—Zgłaszać się od godz. 5—8-ej, ulica Nowy-Swiat № 36, mieszcz. 9. 1186

NAWOZY

posiadamy na składzie 400 ctn. Guana nieotperzowego, kości, saletry chilijskiej i t. p.

ZBOZA
do siewu, zamieniamy za dopłatą.
WEŁNE NIEMYTA
kupujemy, polecamy: odznaczone listami pochwalnymi Australskie Mydło Restytcyjne dla Psów i Koni, Oleje mineralne, Trawy własnego wyrobu, Dery dla koni i t. p., produkt rolny. Poszukujemy agentów na prowincję.

L. Mierosławski & Comp.
Warszawa, Elektoralna 5.

MAGAZYN MEBLI

nowych i używanych **ZAŁĘSKIEGO i S-ki**
w Warszawie, Marszałkowska № 137
1. Posiada wielki wybór mebli wykwintnych i skromnych.
2. Przyjmuje zamówienia i urządza apartamenty podług rysunków.
3. Dział tapicersko-dekoracyjny, odpowiada wszelkim wymaganiom.
4. Kupuje, sprzedaje i wynajmuje meble używane.
Ceny b. umiarkowane, ale stałe.

W Zakładzie Nankowym Żeńskim **LAURY JANICKIEJ**,
Nowolipie Nr 8.
Zapis uczennic odbywa się codziennie, a nauki rozpoczną się d. 1 Września. 1861R

Karolina Zielińska
Przełożona Pensji Żeńskiej
Marjańska 6.
Zawiadamia Szanownych Rodziców i Opiekunów, że zapis uczennic rozpoczyna się 20 Sierpnia, a kurs nauk 3 Września. 1111

Szkoła Początkowa Ogólna z oddziałem Froeblovskim Ludwika Lisikiewicza, NOWY-SWIAT 57.
Przyjmuje dzieci od lat 5—11 i przysposabia ich gruntownie do gimnazjum lub innych szkół średnich. Przyjmowani są również pensjonarze i półpensjonarze. 1123

Szkoła Prywatna Ogólna Zofji Zaparkiewicz, Świętojańska 8,
przygotowująca uczniów i uczennice do szkół rządowych.—Warunki przystępne. 1109

Z POWODU WYJAZDU jest do wynajęcia każdego czasu, przy ulicy Senatorskiej № 24: elegancko urządzone **LOKAL** na 2-em piętrze, składający się z 6 pokojów, przedpokoju i obszernej kuchni, oraz łazienki i innych udogodnień zaopatrzone w wodociąg.—Cena bardzo przystępna. Wiadomość bliższa udziela się w składzie aptecznym Spießa na placu Teatralnym, obok kościoła pp. Kanoniczek. 1128

Na Pensji Żeńskiej **S. Tołwińskiej**, Chmielna 48, (róg Zielnej), 1118
Zapis uczennic codziennie; lekcje rozpoczyna się d. 3 Września.—Przyjmują się panienki nie umiejące czytać.—Warunki przystępne.

Prywatna jednoklasowa, ogólna początkowa **SZKOŁĘ**
otworzyła **Eugenja Skrynnikowa**, na Pięknej № 46, m. 1.—Zapis codziennie do godz. 9-ej. 1095

Fabryka Bibułki do Papierosów

w arkuszach i rolkach (bobines) w różnych odcieniach

L. Lacroix Fils & Cie

w Angoulême i Mazerés s/Salat.

NAJZNACZNIEJSZA FABRYKA we FRANCJI.

6 Maszyn do wyrobu Papieru

Medal złoty na Powszechnej Wystawie Paryskiej 1889 r.

„LE MOSCOVITE“

Bibułka nadzwyczaj cienka, metr $\square$, ważąca tylko 10 gramów, wyrobiona specjalnie dla Cesarstwa i Królestwa.

A. Maréchal Ruchon & Cie, 38 rue de la Verrière w Paryżu, ulica Orła № 6, w Warszawie i ulica Litejna № 6 w St.-Petersburgu.

Wyłączni reprezentanci na Rosję i Królestwo Polskie, tudzież na Rumunję, Serbję itd., którzy są jednocześnie właścicielami marki.

Bibułka w książeczkach, arkusiki oddzierają się jak marki pocztowe, jak również te same marki bibułki w arkuszach i rolkach (bobines).

UWAGA. Wszelka bibułka naszego wyrobu jest bielona, za pomocą elektryczności; nie zaś za pomocą wapna.

Zamówienia przyjmuje dom handlowy Henryka Feigenblatt w Warszawie, Orła 6.

Jedyny specjalny Zakład dla Uczniów
BAZAR SZKOLNY
Wł. Holewińskiego,
Krakowskie-Przedmieście 18, wprost Ś-go Krzyża,
poleca na nadchodzący zapis:
Ubrania dla uczniów gimnazjów letnie i zimowe, Czapki, Paski, Tornistry.
Materiały piśmienne i rysunkowe.
Rajscajgi nowe i używane (korygowane).
Książki nowe i używane (kupno i zamiana).
CENY STAŁE. 1385r

Największy wybór
biżuterji złotej, brylantowej, jak również w kolorowych kamieniach, brylanty nie oprawne, pięknej wody. Gustowne Pierścionki, Branzolety, Brosze, Boutons, Łańcuchy, Breloki, Spinki, Szpilki, etc.
Poleca Magazyn 1400R
G. RADKE i A. ŻELISŁAWSKI.
1. Miodowa 1.
UWAGA. Biżuterja srebrna przez sezon letni niżej ceny kosztu.

Nagrody rs. 20.

Weksel na rs. 200, wystawiony przez M. T., 3-go Czerwca, № 831, zaginął.—Łaskawy znalazca zechce oddać za nagrodą rs. 20, na ulicę Twardą № 26, mieszk. № 15. 1145

TECHNIK

z wykształceniem szkół wyższych i dobremi świadectwami, z długoletniej praktyki w Odlewniach żelaza, Fabrykach maszyn, znający język ruski, języki nowożytne oraz buchalterję, szuka odpowiedniej posady za umiarkowane wynagrodzenie, lub też zajęcia rysunkowe, wypracowanie planów na maszyny, roboty budowlane, niemniej prowadzenia buchalterji i robót kantowych, zestawienia techniczne w różnych językach i t. d.—Łaskawe oferty pod wyr. „Technolog”, przyjmuje Biuro Ogłoszeń, Senatorska 26. 1401R

Potrzebny jest
SUBJEKT uzdolniony,
do Zakładu Zegarmistrzowskiego Romualda Kozerskiego w Radomiu. [1112]

ZAMIAST SŁOMY
WELNA DRZEWNA
Trwały, higieniczny i tani materiał do
SIENNIKÓW
T. Z. Nowakowski,
Bielajska 3. 1392r

Wielki Wyścig 100 wiorstowy
z Wawra do Garwolina i z powrotem,
wygrany został na
Welocepedzie Swift Nr 1 z deta gumma.
Z czterech jeźdźców stających do powyższego biegu na welocepedach Swift Nr 1 z deta gummą wszyscy uzyskali nagrody.
Reprezentanci na Królestwo Polskie
Domu Handlowego J. BLOCK
KRZYSZTOF BRUN i SYN
27, Warszawa, Senatorska 27. 1129

Czyste kakao Blookera
Filizanka kosztuje tylko 4 kop.
Przygotowanie Kakao kuracyjnego fabryki J. et C. Blooker w Amsterdamie, wymaga jednej minuty czasu.
Sprzedaje się we wszystkich główniejszych składach kolonialnych i aptecznych.—Skład główny na Królestwo Polskie u **Józefa Kleinadela**, w Warszawie, Królewska Nr 39.
Telefonu № 280.
Zaleca się dla rekonwalescentów i dla dzieci, jako kuracyjny i

bardzo pożywny napój.

Nowy Zakład Naukowy
4-RO klasowy
Z NAUKĄ REKODZIEŁ
Marji Raum,
przy ulicy BRACKIEJ 25
rozpoczyna zapis uczniowie dawnychi nowo wstępujących, 18 Sierpnia, (od godziny 10 do 3-jej), egzaminu wstępnego 1 Września lekcje 4 Września.—Przyjmuje panienki od 7.
Dla panien, które ukończyły przynajmniej 4 klasy, otwiera się kurs drobnych robót ręcznych, krawiecczyn, rysunków, prowadzenia ksiąg kupieckich i gospodarstw domowego.—Przyjmują się przychodnie i ansjonarki.—Ceny przystępne. 1060

Nauka i wychowanie.
A) Szkoła kroju i zycia Leontine, Szpitalna 12, m. 17. Wyczuca najpiękniejszym systemem Worth'a tylko za pomocą kredy i centymetra. Patenty wydaje. 24065
Adres pierwszorzędnej szkoły rekodzieł, Nowy-Swiat 4. Rozpoczyna kursa kroju, bielizny, strojów etc. Patenta wydaje. Pensjonarki przyjmuje. 23895
Adres: Nowozałożonej szkoły froeblovskiej z nauką ogrodnictwa. Mokotowska 55.— Helena Borowska. 22625
Buchalterji wyczuca z upoważnienia władzy specjalista S. Rogulski, ulica Brywańska 8. 23727
Buchalterji wyczuca upoważniony przez Okręg naukowy nauczyciel specjalista, Gustaw Chwat, autor „Buchalterji dla Samouków.” Niecała 4. 22443

Nauczycielka z patentem gimnazjalnym udziela lekcji, korepetycji i przysposabia do wszelkich zakładów naukowych u siebie lub na mieście. Dla mniej zamożnych możliwe ustępstwa. Wiadomość: Ordynacka № 8, mieszkania 11. 24057
Nauczycielka, która przez lat kilka pracowała w pierwszorzędnym zakładzie naukowym, poszukuje stałego miejsca lub demi-place w Warszawie. Wiadomość: ul. Wspólna № 17, mieszkania 2. 24038
Nauczycielka prawosławna potrzebna. Wiadomość: Marszałkowska 123, m. 12. 24042
Potrzebna jest na wyjazd w Hrubieszowskie nauczycielka z patentem niższym, muzyka, konwersacja francuzka. Wiadomość: Krakowskie-Przedmieście 38, m. 20, 3-e piętro. 23886
Pomieszczenie dla jednej młodej gimnazjstki, przy ruskiej familji. Wileza 12, mieszkania 10. 24043

Stancja dla uczniów z upoważnienia władzy. Widok 24, m. 1. 24024
Student uniwersytetu, doświadczony korepetytor, poszukuje lekcji lub korepetycji. Włodzimierska № 10, mieszkania 17, do 10-jej zrana osobicie. 2365r
Stancja dla uczniów gimn. realnego, konwersacja francuzka, opieka troskliwa. Podwale 36, 2-e piętro. 24008
Stancja dla uczeni szkół prywatnych, jak-srówniej gimnazjum V-go. Opieka troskliwa. Cena przystępna. Chmielna № 38, mieszkania 9. 23992
Stancja dla uczeni 4-go gimnazjum za pozwoleniem władzy naukowej, opieka troskliwa. Nowy-Swiat № 16, m. 29. 24000
Stancja dla uczeni—pomoc naukowa, konwersacja w obcych językach. Zalewski. Długa № 44. 24094
Stancja dla uczniów szkół prywatnych, rs. 15 miesięcznie. Ul. Złota 24—12, od frontu. 23402

Uczennica klasy 6-jej gimnazjum II-o posiadająca język fran., niem. i muzykę pszukuje kondycji lub korepetycji w przyzwitym domu. Wiadomość: Marszałkowska № 116, mieszkania 19, od godz. 10 rano do 4-jej. 2929
Za pozwoleniem dyrekcji naukowej, jestpo-mieszczenie dla uczennicy gimnazjum, lub pensji prywatnej. Opieka, pomoc w naukach zapewnia się. Fortepian na miejscu. Wiok № 12, mieszk. 1. 23745
Za pozwoleniem dyrekcji okręgu naukowego, stancja dla 3-oh panienek kształcących się; opieka troskliwa, przy inteligentnej chrześcijańskiej rodzinie; warunki b. przystępna. Komitetowa № 1, mieszkania № 7, róg Ś-skiej. 23892
Życzącym się uczyć języka ruskiego udziela lekcji, jako też przygotowuje dzieł d zakładów naukowych. Szczygła № 6—8, st. 6 wskaże. 24022

Do szkoły prywatnej A. Kowalczewskiego w Zgierzu potrzebny jest nauczyciel, z gruntowną znajomością języka niemieckiego, posiadający świadectwo nauczycielskie. Pierwszeństwo ma ewangielik. Nowy-Swiat № 4, mieszkania 3, godzina 2—4. 24049
Nauczyciel pięknego pisania, M. Reicher powrócił z zagranicy. Przyjmuje od 6—8 wieczorem. Bielańska 4. 23746
Nauczyciel doświadczony, z wykształceniem wyższym, udziela lekcji przedmiotów szkolnych, korepetycji, przygotowuje do szkół, może także przyjąć na stancję dwóch uczeni szkół prywatnych. Szpitalna 3, mieszkania 3. — Kaczerowski. 2368r
Nauczycielka udziela lekcji, korepetycji prywatnie i na pensji—pozwolenie władzy. Chmielna 26—9. 24004

Potrzebny korepetytor dla uczeni klasy 5-jej. Wiadomość: Młynarska № 9, m. 1, od 6-jej do 8-jej wieczorem. 24091
Potrzebny jest na wieś realista do przygotowania ośmioletniego chłopca do klasy pierwszej szkoły realnej. Wiadomość: ul. Długa № 27, sklep W-go Wnorowskiego. 23955
Student uniwersytetu, dostanie pokój osobny, z osobnym wejściem, herbata rano i wieczorem i małą dopłatą, za udzielanie chłopcykowi trzy godziny dziennie. Oferty: Kurjer „Alignarus.” 24073
Student uniwersytetu, doświadczony korepetytor, poszukuje lekcji lub korepetycji. Wiadomość: Chmielna 14, mieszkania 20, lub u stróża. 2366r

Student uniwersytetu, polak, doświadczony i sumienny korepetytor, z upoważnienia władzy przysposabia na świadectwa i udziela lekcji specjalnie ruskiego, matematyki i języków starożytnych. Twarda 22, mieszkania № 32. 2341r
Stancja dla panien z korepetycją, konwersacja ruska, francuzka, fortepianem, przy ulicy Szpitalnej № 4, u dyplomowanej nauczycielki (byłej gimnazjstki). Opieka rodzicielska. Opłata rs. 18 miesięcznie. Wiadomość: Senatorska № 9. Nosiekiewicz Amelja, od 12-jej do 5-jej po południu. 23803
Stancja dla panien, tania w najzdrowszej części miasta. Wileza 64, m. 4. 23758

Boniesienia osobiste.
Doktor przystojny, lat 28, zajmujący posadę z pensją 1,700 rs., prócz praktyki, szlachcic, zamieszkały w Cesarstwie, chciałby wstąpić w związku małżeńskie z panną lub wdową do lat 26, miłą, inteligentną, choćby bez posagu. Oferty w listach rekomendowanych adresować po rusku: miasto Morszańsk, tambowski gubernji, w Ziemskuju Uprawu, dla peredaczi doktoru B. I. G. O wysłaniu listu proszę za wiadomości w Kurjerze. Dyskrecja zapewnią się. 23741
Juljuszowi list wysłano. 24062
List dla Nie-warszawiaka wysłano. 24046

